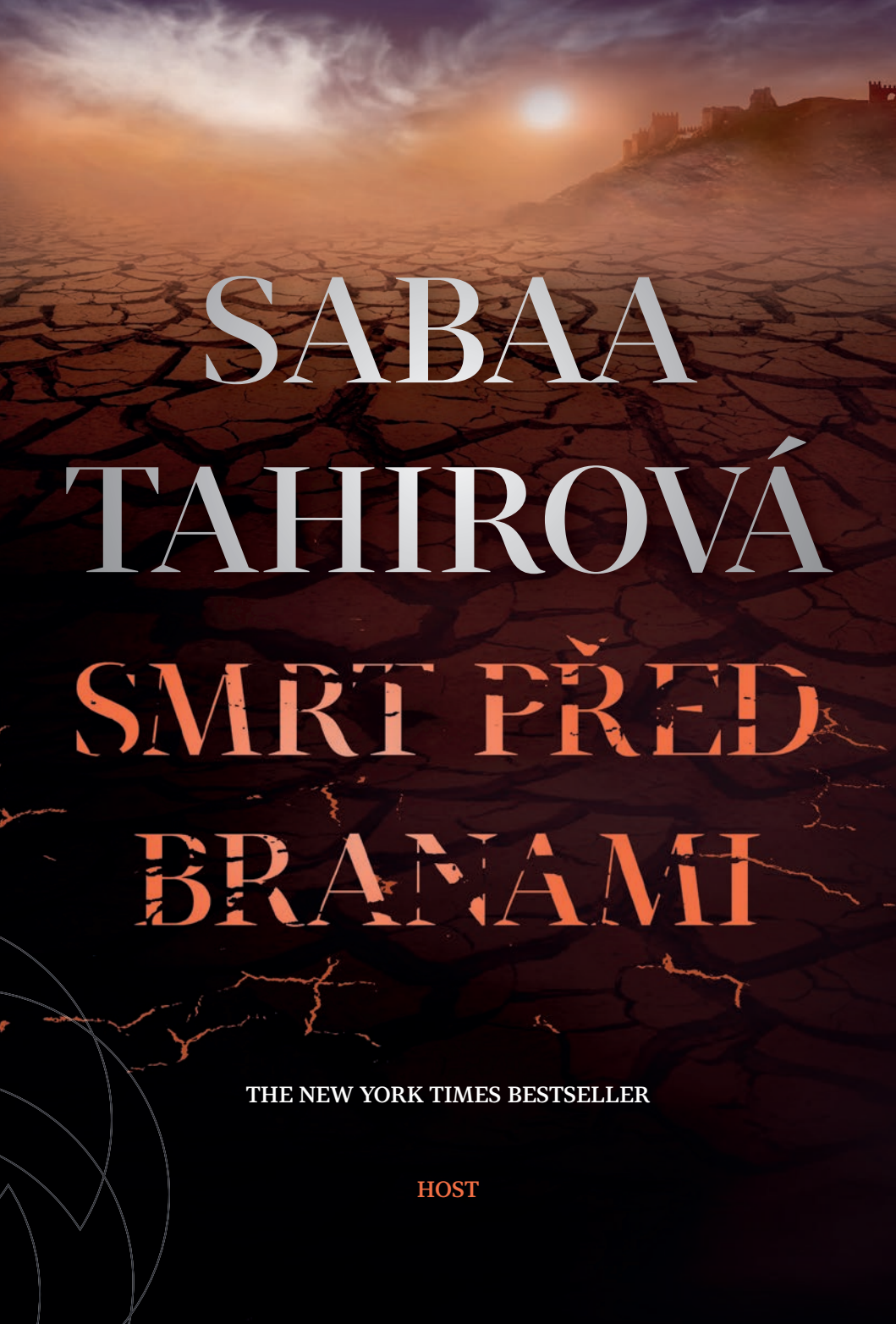

SABAA TAHIROVÁ SMRT PŘED BRANAMI

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

HOST

SABAA
TAHIROVÁ

SMRT PŘED
BRANAMI

SABAA
TAHIROVÁ
SMRT PŘED
BRANAMI

BRNO 2019

A Reaper at the Gates

English title

Copyright © 2018 Sabaa Tahir

Cover photos by yaalan, Alex Tihonovs
and Jose Ignacio Soto / Shutterstock.com

Map by Jonathan Roberts

Translation © Petra Johana Poncarová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-769-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-770-6 (Formát ePub)

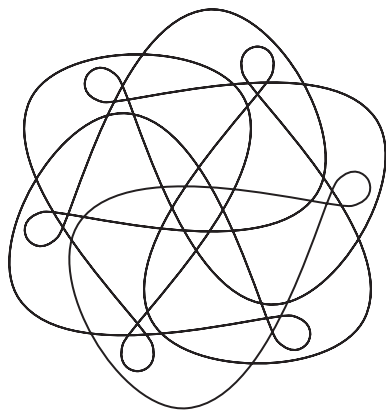
ISBN 978-80-7577-771-3 (Formát MobiPocket)

*Renée, která zná mé srdce,
Alexandře, která opatruje mé naděje,
a Benovi, který sdílí můj sen.*

ČÁST I

Bezejmenný král

I

TEMNONOŠ

Miluješ až příliš, můj králi.

Během staletí, jež jsme spolu prožili, má královna tato slova často opakovala. Napřed je vyslovovala s úsměvem na rtech, později však se zamračeným výrazem ve tváři. Ulpěla pohledem na našich dětech, které se proháněly po paláci. Jejich těla se měnila z plamene v maso a kosti a zase zpět, byly jako nekonečně krásné malé větrné víry.

„Bojím se o tebe, *Meherjo*.“ Chvěl se jí hlas. „Bojím se, co uděláš, pokud by se těm, které miluješ, přihodilo něco zlého.“

„Vám se nic zlého nestane. To slibuji.“

Mluvila ze mě vášeň a bláhovost mládí, třebaže mladý jsem samozřejmě nebyl. Ani tenkrát jsem nebyl mladý. Toho dne mé královně čechral říční vánek vlasy tmavé jako půlnoc a skrze záclony proudilo okny dovnitř sluneční světlo jako tekuté zlato. Naše děti, které se celé rozesmáté proháněly po kamenné podlaze a zanechávaly za sebou ožehnuté stopy, se v něm zbarvily do tmavě okrové.

Má královna žila v zajetí svých obav. Vzal jsem ji za ruce. „Zničil bych každého, kdo by se opovážil vám ublížit,“ ujistil jsem ji.

„Ne, *Meherjo*.“ Během roků, které od té doby uplynuly, jsem přemýšlel, jestli se má paní už v tu chvíli obávala, co se ze mě stane.

„Slib mi, že to nikdy neuděláš. Ty jsi náš *Meherja*. Tvoje srdce je stvořeno pro lásku. Tvým posláním je dávat, ne brát. To proto jsi králem džinů. Slib mi to.“

Toho dne jsem učinil dva sliby: že budu vždy chránit a vždy milovat.

Do roka jsem je oba porušil.

Hvězda visí na stěně jeskyně daleko od lidských očí. Je to kosočtverec se čtyřmi hroty, na vrcholu má úzkou mezeru. Její povrch je protkán sítí tenkých žizev, které mi připomínají den, kdy Učenci, poté co uvěznili můj lid, Hvězdu zničili. Kov se netrpělivě leskne, mocný jako pohled dravce v džungli, který se blíží ke kořisti. Tato zbraň vládne ohromnou mocí — je dost silná na to, aby zničila starobylé město a starobylý národ. Dost silná na to, aby na tisíc let uvěznila džiny.

Dost silná na to, aby je osvobodila.

Hvězda se zachvěje, jako by vycítila přítomnost náramku, který mi přiléhá k zápěstí. Hvězda touží po své chybějící části. Když jí náramek nabídnu, projede mnou záchvěv prudké bolesti z odloučení. Kov pomalu odteče jako stříbrný úhoř a spojí se s Hvězdou. Mezera se zmenší.

Čtyři hroty Hvězdy náhle vzplanou a osvítlí i vzdálené kouty jeskyně z kropenaté žuly. Stvoření stojící kolem mě na to odpoví zlostným sykotem. Pak záře pohasne a zbude z ní jen bledé měsíční světlo. Kolem kotníků mi šustí ghúlové.

Pane. Pane.

Opodál čeká na mé rozkazy Pán přízraků společně s králi a královkami ifritů — jsou mezi nimi větrní, mořští, píseční, jeskynní, vzdušní i sněžní ifriti.

Mlčky a ostražitě mě pozorují a já zatím rozvažuji nad pergamem ve svých rukou. Pergamen sám je nenápadný, má barvu písku, ale slova, která na něm stojí, bijí do očí.

Na můj pokyn ke mně přistoupí Pán přízraků. Poddává se mi jen neochotně. Má kouzelná moc jej sice zkrotila, ale on se ne-

ustále snaží osvobodit. Já ho však ještě potřebuji. Přízraky jsou nesourodé útržky ztracených duší spojené starobylym kouzlem. Když chtějí, nikdo je nedokáže vysledovat. Ani slavné imperiální Masky.

Když Pánovi přízraků podám pergamet, zaslechnu její hlas. Má královna šeptá, její hlas je jemný jako plamen svíčky za mrazivé noci. *Jakmile to uděláš, už nebude cesty zpět. Ztratíš veškerou naději, Meherjo. Uvaž to.*

Poslechnu ji. Chvilí o tom uvažuji.

Pak si uvědomím, že má paní je už celé tisíciletí mrtvá. Její přítomnost je jen mámení smyslů. Jejím hlasem promlouvá má slabost. Podám Pánovi přízraků svitek.

„Postarej se, aby se dostal do rukou Krkavci, Heleně Aquille,“ poručím mu. „Nikomu jinému.“ Ukloní se a ifríti připlují blíž. Vzdušné ifríty pošlu pryč, pro ty mám jiný úkol. Ostatní poklek-
nou.

„Před dávnými lety jste poskytli Učencům vědomosti, které vedly ke zničení mého lidu a celého nadpřirozeného světa.“ Ta vzpomínka projede jejich řadami jako vlna. „Nabízím vám vykoupení. Vydejte se za svými novými spojenci na jihu. Pomozte jim pochopit, co všechno mohou vyvolat na svět z temných míst. Za šest měsíců nastane srpnový úplněk, Obilný měsíc. Dlouho před tím už musí být dílo hotové. A vy se nasýťte.“ Ghúlové se přiblíží. „Hleďte, ať mě nezklamete.“

Poté co všichni zmizí, přemýšlím o Hvězdě a vzpomenu si na zrádnou džinku, která ji pomohla stvořit. Možná že člověk by v záři té zbraně viděl příslib.

Já cítím jen nenávisť.

Na mysl mi vytane jistá tvář. Laia ze Serry. Vzpomenu si, jak jsem pod rukama cítil její horkou kůži, na to, jak mě objala kolem krku. Jak přivírala oči. Vybavím si zlatavou kotlinu jejího hrdla.

Připadala mi jako práh mého starého domova, když na podlaze ležel čerstvý rákos. Cítil jsem z ní bezpečí.

Miloval jsi ji, připomene mi má královna. A pak jsi ji ublížil.

To, že jsem zradil jedno učenecké děvče, by mě nemělo nijak vyvádět z míry. Před ní jsem oklamal stovky jiných.

Přesto se mě ale zmocní neklid. Poté co mi Laia ze Serry darovala svůj náramek, poté co si uvědomila, že chlapec, jemuž říkala Keenan, je pouhá smyšlenka, přihodilo se cosi nevysvětlitelného. Stejně jako všichni lidé i ona v mých očích zahlédla nejtemnější okamžiky svého života. Ale když jsem se jí podíval do duše, něco mi pohled oplátilo — tedy spíš někdo: spatřil jsem svou královnu, jak na mě upřeně hledí napříč staletími.

Viděl jsem její zděšení. Její smutek kvůli tomu, co se ze mě stalo. Viděl jsem její bolest plynoucí z toho, co naše děti a náš lid vytrpěli v rukou Učenců.

S každou zradou pomyslím na svou královnu. Myslím na ni celých tisíc let, se všemi lidmi, které jsem vyhledal, klamal je a miloval tak dlouho, dokud mi dobrovolně a s láskou v srdci nedali část Hvězdy, které jim patřila.

Zas a znovu, zas a znovu.

Ale nikdy jsem v pohledu někoho jiného nespatriil ji. Nikdy jsem tak prudce nepocítil ostří jejího zklamání.

Ještě jednou. Ještě jednou a víc už ne.

Má královna promlouvá. *Nedělej to. Prosím.*

Já však její hlas rozdrtím. Rozdrtím i vzpomínku na ni. Myslím, že už ji víckrát neuslyším.

II

LAIA

Připadá mi, že tenhle nájezd je už od začátku celý pokažený. Darin to ví stejně jako já, třebaže se to ani jednomu z nás nechce říct nahlas.

Můj bratr toho poslední dobou beztak moc nenamluví.

Vozy duchů, které pronásledujeme, konečně zastaví u válečnické vesnice. Vylezu z keřů pokrytých sněhem, kde jsme se ukrývali, a pokývnu Darinovi. Popadne mě za ruku a stiskne ji. *Dej na sebe pozor.*

Zahalím se neviditelností. Je to schopnost, která se ve mně probudila teprve nedávno, a já si na ni stále ještě zvykám. Dech se mi sráží a vine se v bílých oblacích, jako had tančící na neslyšenou melodii. V jiných částech Impéria už jaro rozeselo květy, ale v okolí hlavního města Antia nás dosud šlehají do tváře mrazivé prsty zimy.

Mine půlnoc a lampy, které ve vesnici svítí, začnou prskat ve zdvihajícím se větru. Vstoupím do kruhu vězeňské karavany, nasadím hluboký hlas a zahoukám jako sněžná sova, která se v těchto částech Impéria běžně vyskytuje.

Plížím se k vozům duchů, když vtom mi naskočí husí kůže. Prudce se otočím. Můj instinkt bije na poplach, aby mě varoval. Horský hřbet poblíž se zdá být liduprázdný a pomocní vojáci na stráží se ani nepohnou. Zdá se, že je vše v pořádku.

Jsi jenom nervózní, Laio. Jako vždycky. Z našeho tábora na okraji Místa čekání, vzdáleného třicet kilometrů odtud, jsme již

s Darinem naplánovali a provedli šest nájezdů na imperiální vězeňské karavany. Můj bratr nevykoval ani kousek serrské oceli. Já jsem zase neodpovídala na dopisy od Aradže, učeneckého vůdce, který s námi uprchl z kaufského vězení. Ale společně s Afyou Ara-Nur a jejími muži jsme za poslední dva měsíce pomohli osvobodit více než čtyři sta Učenců a Domorodců.

To však nezaručuje úspěch v případě této karavany, protože je jiná než všechny ostatní.

Za hranicí vozů seskakují ze stromů důvěrně známé černě oděné postavy a obkličují karavanu. Afya a její muži zareagovali na mé znamení a chystají se k útoku. Jejich přítomnost mi dodává odvahu. Jedině díky Afye, Domorodce, která mi pomohla osvobodit Darina z Kaufu, víme o těchto vozech duchů a o vězni, kterého vezou.

Šperháky mě v dlani studí jako rampouchy. V půlkruhu stojí šest vozů a mezi nimi jsou ukryté dva nákladní vozy se zásobami. Většina vojáků se zaobírá koňmi a udržováním táborových ohňů. Z oblohy se řinou přívaly sněhu a bodají mě do tváře. Přistoupím k prvnímu vozu a pustím se do zámku. Moje zmrzlé nemotorné ruce si s jeho vnitřním mechanismem neumějí poradit. *Pospěš si, Laio.*

Ve voze panuje ticho, jako by byl prázdný. Já se tím však nenechám zmást. Ticho brzy přeruší zaplakání dítěte. Někdo ho rychle umlčí. Vězni už se naučili, že být zticha je jediný způsob, jak se vyhnout utrpení.

„Kde všichni jsou, u všech ďasů?“ zařve mi někdo poblíž ucha. Málem upustím šperháky. Kolem projde rychlým krokem legionář a já cítím, jak mě strachem mrazí v zádech. Neodvážuju se dýchat. *Co když mě uvidí? Co když má neviditelnost selže?* Už se mi to stalo, když na mě někdo zaútočil nebo když jsem se ocitla uprostřed davu.

„Vzbuď hostinského.“ Legionář se obrátí k pomocnému vojákoví, který k němu běží. „Řekni mu, ať vyvalí sud a připraví nám pokoje.“

„Hostinec je prázdný, pane. Zdá se, že vesnice je opuštěná.“

Jenže Válečníci své vesnice neopouštějí, dokonce ani uprostřed zimy. Pokud se tedy oblastí neprohnal mor, ale o tom by se Afya jistě doslechla.

Důvody, proč odešli, tě nemusejí zajímat, Laio. Otevři ty zámky.

Pomocný voják a legionář odpochodují směrem k hostinci. Jakmile mi zmizí z dohledu, vrazím do zámku šperháky. Kov ztuhlý námrazou úpí.

No tak! Bez Eliase Veturia, který by mi rázem otevřel polovinu zámků, musím pracovat dvakrát tak rychle. Nemám čas myslet na Eliase, ale stejně nedokážu potlačit obavy. To díky jeho přítomnosti nás při nájezdech nikdy nechtyli. Řekl, že přijde.

Co se Eliasovi mohlo pro všechno na světě stát? Ještě nikdy mě nezklamal. *Tedy alespoň co se nájezdů týče.* Dozvěděla se snad Ševa, že tajně provedl mě i Darina Místem čekání až do Svobodných zemí? Trestá ho za to?

O Strážkyni duši toho vím jen málo — je plachá a nabyla jsem dojmu, že se jí příliš nezamlouvám. Občas, když se Elias vynořil z Místa čekání, aby nás s Darinem navštívil, jsem vytušila, že nás džinka pozoruje. Ale necítila jsem z ní zášť. Jen smutek. A nebesa vědí, že já nejsem ta, která by měla právo odsuzovat skrytou zlobu u jiných.

Kdyby to byla kterákoliv jiná karavana — kdybychom se pokoušeli osvobodit kteréhokoliv jiného vězně —, neriskovala bych Darina, Domorodce ani sebe.

Vůči Mamie Rile a ostatním vězňům z kmene Saíf však máme dluh a musíme se je pokusit osvobodit. Eliasova domorodá matka obětovala své tělo, svobodu i svůj kmen za to, abych mohla zachránit Darina. Nemohu ji zklamat.

Elias tu není. Jsi sama. Hni sebou!

Zámek konečně povolí a já se vydám k dalšímu vozu. Ve stro-
mech několik metrů ode mě už Afya nejspíš kleje vztekem nad tím,
jaké máme zpoždění. Čím déle mi to trvá, tím pravděpodobnější
je, že nás Válečníci chytí.

Když otevřu poslední zámek, zabroukám na znamení. Ozve se
tichý svistot. Vzduchem proletí šipky. Válečníci uvnitř karavany
tiše padnou k zemi. Vzácný jižní jed, v němž jsou šipky namoče-
ny, je zbavil vědomí. Hned poté se k nim připlíží půl tuctu Domo-
rodců a podříznou vojákům hrdlo.

Odvrátím pohled, ale stejně slyším zvuk trhajícího se masa
a sípot posledního dechu umírajících. Víím, že je to nutné. Bez
serrské oceli nemohou Afyini lidé čelit Válečníkům přímo, pro-
tože by se jim zlomily čepele. Ale to vraždění je tak necitelné, že
mi z toho tuhne krev. Napadne mě, jestli si na to někdy zvyknu.

Ze stínů se vynoří drobná postava. Její zbraně se lesknou. Sple-
titá tetování naznačující, že je to zaldara, hlava svého kmene, nyní
skrývají dlouhé tmavé rukávy. Syknu na Afyu Ara-Nur, aby věděla,
kde jsem.

„Že ti to ale trvalo.“ Afya se rozhlédne kolem sebe, černé a rudé
copánky se rozhoupají. „Kde u všech horoucích pekel vězí Elias?
To už umí taky zmizet?“

Elias Afye konečně pověděl o Místě čekání, o své smrti v kauf-
ském vězení, o vzkříšení a o dohodě, kterou uzavřel se Ševou.
Toho dne, než mě našli, mu Afya od plic vynadala do bláznů. *Teď
na něj zapomeň, Laio, řekla mi potom. Zbláznit se do někoho, kdo
mluví s duchy a kdo byl navíc už jednou mrtvý, není zrovna nej-
chytřejší, nehledě na to, jaký je to fešák.*

„Elias nepřišel.“

Afya proneše nějakou nadávku v sadhéštině a přikročí k vozům.
Tiše vysvětlí vězňům, že musejí následovat její muže a nedělat hluk.

Z vesnice k nám dolehne křik. Asi padesát metrů od místa, kde stojím, se ozve drnknutí tětiny vypouštějící šíp. Nechám Afyu za sebou a běžím mezi domy do ztemnělé uličky na okraji vesnice, kde Afyini bojovníci jako tanečníci odrážejí půl tuctu imperiálních vojáků včetně velícího legionáře. Domorodé šípy a šípky létají a zručně odrážejí smrtící válečnické čepele. Vběhnu doprostřed potyčky a praštím rukojetí dýky do spánku pomocného vojáka. Nemusela jsem se obtěžovat. Vojáci padají k zemi rychle.

Až příliš rychle.

Někde poblíž musejí být ukrytí další vojáci — skrytá posila. Nebo tu možná někde číhá Maska.

„Laio.“ Při zvuku svého jména nadskočím. Darinova zlatavá kůže je ztemnělá blátem, kterým se pomazal kvůli maskování. Medově plavé nepoddajné vlasy, které mu konečně dorostly, zakrývá kápě. Když se na něj člověk zadívá, neřekl by, že přežil šest měsíců v kaufském vězení. Ale ve své mysli můj bratr stále bojuje s démony. A právě ti mu zabraňují vyrábět serrsskou ocel.

Ale teď tu je, připomenu si příkře. Bojuje. Pomáhá ti. Na zbraň dojde, až na to bude připravený.

„Mamie tu není,“ pronese hlasem, který mu zhrubl neustálým mlčením. Když mu poklepu na rameno, otočí se. „Našel jsem jen jejího adoptivního syna Šana. Říká, že když karavana zastavila na noc, vojáci ji někam odvedli.“

„Musí tu někde být,“ namítnu. „Odveď odtud vězně. Já ji najdu.“

„Ta vesnice by neměla být prázdná,“ uvažuje Darin. „Něco mi na tom nehraje. Běž s nimi ty. Já se po Mamie podívám.“

„Jeden z vás by ji měl sakra rychle najít.“ Zjeví se za námi Afya. „Protože já to dělat nebudu a musíme schovat vězně.“

„Kdyby se něco pokazilo,“ snažím se Darina přesvědčit, „můžu se zneviditelnit a utéct. Co nejdřív se s vámi setkám v táboře.“

Bratr povytáhne obočí a svým tichým způsobem zvažuje, co jsem řekla. Když se jednou rozhodne, je s ním těžké pořízení. Jako by chtěl člověk pohnout horou — přesně taková byla i naše matka.

„Kam jdeš ty, tam jdu i já, sestřičko. Elias by souhlasil. Ví, že...“

„Když jste s Eliaselem takoví kamarádi,“ zasyčím, „tak mu laskavě vyříd, že až příště někomu slíbí pomoc s nájezdem, měl by to taky dodržet.“

Darin zkroutí ústa do rychlého, křivého úsměvu. Je to matčin úsměv. „Laio, já vím, že se na něj zlobíš, ale on...“

„Nebesa ať mě ochraňují před muži v mém životě a vším, co si myslí, že vědí. Zmiz odsud. Afya tě potřebuje. A vězni taky. Běž.“

Než stihne zaprotestovat, vyrazím do vesnice. Je to pouhý shluk přibližně stovky chalup s doškovými střechami, které se prohýbají pod sněhem, a úzkých tmavých uliček. Pečlivě udržovanými zahrádkami se prohání vítr. Málem zakopnu o koště, které někdo zapomněl na ulici. Mám dojem, že to tu vesničané opustili nedávno a ve spěchu.

Opatrně postupuju vpřed, mám se na pozoru před tím, co by mohlo číhat ve stínu. Vybavují se mi historky, které jsem slyšela šepetem vyprávět v hostincích a u domorodých táborových ohňů: o přízracích, které dokážou rozsápat hrdlo námořnické loďní posádky. O učeneckých rodinách nalezených ve vypálených táborech ve Svobodných zemích. O elfech, droboučkých okřídlených tvorech, kteří dokážou být otravní i nebezpeční, ničí vozy a trápí dobytek.

Jsem si jistá, že tohle vše je hnusné dílo stvoření, které si říkalo Keenan.

Temnonoš.

Zastavím se a předním oknem nahlédnu do potemnělé chalupy. V noci černé jako podsvětí nevidím vůbec nic. Přejdu k dalšímu

domu. V mysli mi krouží vina jako ryba v oceánu. Cítí mou slabost. *Dala jsi Temnonošovi svůj náramek, syčí. Naletěla jsi mu. Je zas o krok blíž zničení Učenců. Až najde poslední část Hvězdy, osvobodí džiny. A co bude potom, Laio?*

Ale Temnonošovi může trvat celé roky, než najde poslední část Hvězdy. Snažím se domluvit sama sobě. A možná mu nechybí jen jedna část. Možná jsou jich ještě tucty.

Před sebou vidím záblesk světla. Vytrhnu se z myšlenek na Temnonoše a vyrazím k chalupě na severním okraji vesnice. Dveře jsou dokořán. Uvnitř svítí lampa. Dveře jsou otevřené tak, že se jimi mohu protáhnout, aniž s nimi musím hýbat. Kdyby mě někdo chtěl přepadnout, ničeho by si nevšiml. Uvnitř mi chvíli trvá, než se moje oči přizpůsobí šeru. A když si zvyknou, stěží polknu výkřik. Na židli tam sedí přivázaná Mamie Rila, je jako vyhublý stín své dřívější krásy. Snědá pleť jí volně visí na kostech, husté kudrnaté vlasy jí oholili.

Málem se k ní rozběhnu. Ale zarazí mě jakýsi starý instinkt volající z hloubi mé mysli.

Za mnou se ozve dupnutí boty. V úleku se prudce otočím a pod nohama mi zaskřípe prkno v podlaze. Zahlédnu výmluvný záblesk tekutého stříbra — *Maska!* —, a to právě ve chvíli, kdy mi někdo zacpe dlaní ústa a zkroutí mi paže za záda.

III

ELIAS

Nehledě na to, jak často se vykrádám z Místa čekání, pořád to není o nic snazší. Když se blížím k západní hranici Hvozdu, sevře se mi žaludek při pohledu na záblesk bílé poblíž. Je to duše. Spolknu zaklení a zůstanu stát. Pokud mě duch nachytá, jak se plížím daleko od míst, kde bych měl být, dozví se to celý Stinný hvozď. Zjistil jsem, že duchové si potrpí na klevety.

To zdržení mě rozčiluje. Beztak jdu pozdě — Laia mě čekala už před víc než hodinou a tenhle nájezd rozhodně neodvolá jen kvůli mé nepřítomnosti.

Už tam skoro jsem. Dlouhými kroky běžím po čerstvě napařené vrstvě sněhu k hranici Místa čekání, která se třpytí přede mnou. Obyčejný člověk ji nevidí. Ale pro mě a Ševu je ta zářící zeď tak zřetelná, jako by byla z kamene. Já jí mohu snadno projít, ale duchy drží na jejich území a zvědavé lidi nepustí dovnitř. Ševa mi o významu té zdi vyprávěla celé měsíce.

Bude se na mě zlobit. Není to poprvé, co jsem jí utekl v době, kdy se mám vzdělávat ve své úloze Strážce duší. Ševa je sice mocná džinka, ale udržet kázeň nezdárného studenta se jí příliš nedaří. Zato já jsem strávil čtrnáct let vymýšlením způsobů, jak upláchnout centurionům na Šerosrázu. Když nás na Šerosrázu chytili, znamenalo to výprask bičem z rukou velitelky. Ševa se na mě většinou jen mračí.

„Možná bych také měla zavést výprask bičem.“ Ševin hlas protne vzduch jako šamšíř a já leknutím málem vyskočím z kůže. „Potom bys začal docházet, jak máš, Eliasi, místo abys zanedbával povinnosti a radši si hrál na hrdinu?“

„Ševo! Já jsem jen... jejda, ty úplně... soptíš?“ Skutečně z ní stoupají hustá oblaka páry.

„Někdo —“ probodne mě pohledem, „— zapomněl pověsit prádlo. Došly mi košile.“

Jelikož je džinka, její nepřírozeně vysoká tělesná teplota vysouší mokrou látku... Ale i tak stráví hodinu či dvě v nepříjemném vlhku. Není divu, že se tváří, jako by mi chtěla dát políček.

Ševa mě tahá za paži. Její neutuchající džinské teplo zahání chlad, který mi zalezl do kostí. Za chvíli jsme mnoho kilometrů od hranice. Z kouzla, které Ševa používá, aby se mohla hvozdem pohybovat tak rychle, se mi točí hlava.

Při pohledu na rudě žhnoucí háj džinů zaúpím. Tohle místo nenávidím. Džinové jsou sice uvěznění ve stromech, ale v tomto malém prostoru mají stále moc a většinou ji využijí k tomu, aby mi pokaždé, když tam přijdu, pronikli do hlavy.

Ševa obrátí oči v sloup, jako by se dohadovala s obzvlášť otravným mladším sourozencem. Mávne rukou, a když odtáhnou paži, zjistím, že nemůžu udělat víc než pár kroků. Vypadá to, že kolem mě vztyčila nějakou neviditelnou ohradu. Když se uchýlila k věznění, nejspíš se mnou nakonec vážně ztratila trpělivost.

Snažím se, aby mi neujely nervy, ale nedaří se mi to. „To je hodně podlý trik.“

„Trik, který bys mohl snadno překonat, kdybys tu zůstal dost dlouho na to, abych tě to naučila.“ Pokývne směrem k háji džinů, kde se mezi stromy proplétají duchové. „Duše dítěte potřebuje utěšit, Eliasi. Běž. Ukaž mi, co ses za poslední týdny naučil.“

„Neměl bych tu otálet.“ Prudce šťouchnu do ohrady, ale k ničemu to není. „Laia, Darin a Mamie mě potřebují.“

Ševa se nakloní do dutiny stromu a podívá se na střípky hvězd a nebe prosvítající mezi holými větvemi. „Do půlnoci zbývá hodina. Nájezd už určitě začal. Laia bude v nebezpečí. Darin a Afya také. Vstup do háje a pomoz této duši přejít na druhou stranu. Pokud se ti to povede, zruším kouzlo a budeš moci odejít. Jinak budou tvoji přátelé čekat marně.“

„Jsi ještě mrzutější než obvykle,“ poznamenám. „Nestačila ses nasnídat?“

„Neotálej.“

Tiše zakleju a v duchu se obrním proti džinům. Představuji si kolem své mysli hradbu, kterou jejich zlý šepot nedokáže proniknout. S každým krokem, který mě nese k háji, cítím, jak mě džinové sledují. A naslouchají.

O chvíli později se mi v hlavě rozezní smích. Má mnoho vrstev — hlas na hlase, posměšek na posměšku. Jsou to džinové.

Nedokážeš pomoci duchům, ty pošetilý smrtelníku. A nedokážeš pomoci Laie ze Serry. Zemře pomalou a bolestivou smrtí.

Zloba džinů prorazí mé pečlivě vystavěné obranné valy. Ta stvoření pronikají do mých nejtemnějších myšlenek a předvádějí mi obrazy polámané mrtvé Laiy tak dlouho, že už nedokážu říct, kde končí háj džinů a kde začínají jejich zvrhlé představy.

Zavřu oči. Není to skutečné. Otevřu oči a vidím mrtvou Helenu ležící u paty nejbližšího stromu. Vedle ní leží Darin. Za ním Mamie Rila. O kus dál můj nevlastní bratr Šan. Připomíná mi to bitevní pole plné smrti, na které jsem narazil při První zkoušce. Už je to tak dávno. Ale tohle je ještě horší, protože jsem žil v domněnání, že jsem násilí a utrpení nechal za sebou.

Vybavím si Ševino učení. *V háji mají džinové moc ovládat tvou mysl. Mohou využívat tvé slabosti.* Snažím se džiny setrást, ale

oni se mé mysli pevně drží a jejich šepot se do mě zavrtává. Ševa po mém boku ztuhne.

Zdravíme tě, zrádkyně. Když mluví se Strážkyní duší, nasadí džinové formální tón. Tvá zkáza se blíží. Ve vzduchu je cítit její puch.

Ševa zatne čelist. Okamžitě zatoužím po zbrani, kterou bych je mohl umlčet. Ševa toho má na starosti dost i bez jejich trýznění.

Avšak Strážkyně duší jen zdvihne ruku a položí ji na nejbližší strom s uvězněným džinem. Nevidím sice, jakým způsobem používá kouzelnou moc Místa čekání, ale musí to být ono, protože džinové okamžitě zmlknou.

„Musíš se víc snažit.“ Obrátí se ke mně. „Džinové chtějí, aby ses zabýval malichernostmi.“

„Osud Laiy a Darina není žádná malichernost.“

„V proudu času nejsou jejich životy ničím,“ poznamená Ševa. „Já tu nebudu věčně, Eliasi. Musíš se naučit převádět duše rychleji. Je jich příliš mnoho.“ Když vidí můj zatvrdělý výraz, vzdychne. „Pověz mi, co budeš dělat, když nějaká duše odmítne opustit Místo čekání, dokud nezemřou její milovaní?“

„No... ehm...“

Ševa zabručí. Její výraz mi připomíná, jak se tvářila Helena, když jsem nepřišel včas na hodinu.

„Co budeš dělat, až ti tu budou najednou vřískat stovky duchů a dožadovat se pozornosti?“ nadhodí Ševa. „Co si počneš s duší, která spáchala v životě strašlivé věci, ale necítí žádné výčitky? Napadlo tě někdy, proč je tu tak málo duší z domorodých kmenů? Víš, co nastane, když duše nebudou přecházet dost rychle?“

„Když už o tom mluvíš,“ zarazím ji, protože to podnítilo mou zvědavost, „co by se stalo, kdyby...“

„Pokud nepomůžeš duším přejít, znamená to, žeš jako Strážce duší selhal, a přivodí to konec lidského světa tak, jak ho chápeš. Při všem, co je mi svaté, doufám, že ten den nikdy nenastane.“

Ztěžka se posadí, opře si hlavu do dlaní, a já se po chvíli sesunu vedle ní. Při pohledu na to, jak je rozrušená, cítím nepříjemné škubání v hrudi. Není to stejné, jako když se na mě zlobili centurioni. To mi bylo úplně ukradené. Ale kvůli Ševě se chci snažit. Už jsme spolu strávili několik měsíců — většinou jsme vykonávali povinnosti Strážce duší, ale také jsme diskutovali o válečnické vojenské historii, dobromyslně jsme se handrkovali o domácí práce a vyměňovali si poznatky ohledně lovu a boje. Vnímám ji jako moudřejší, mnohem starší sestru. Nechci ji zklamat.

„Vzdej se lidského světa, Eliasi. Dokud to neuděláš, nebudeš moci užívat kouzlenou moc Místa čekání.“

„Vždyť v jednom kuse chodím po větru.“ Ševa mě naučila trik, jak během chvíle proletět mezi stromy, ale pořád je rychlejší než já.

„Chůze po větru je tělesné kouzlo, to se naučíš snadno.“ Ševa vzdychne. „Když jsi pronesl slib, vstoupila ti do krve kouzelná moc Místa čekání. Vstoupil do tebe Maúth.“

Maúth. Potlačím zachvění. To slovo mi stále zní zvláště. Když ke mně toto kouzlo před mnoha měsíci poprvé promluvilo skrze Ševu a požadovalo slib, že se stanu Strážcem duší, vůbec jsem netušil, že má jméno.

„Maúth je zdrojem vší moci nadpřirozeného světa, Eliasi. Čerpají z něj džinové, ifríti, ghúlové. Pochází z něj dokonce i léčivá moc tvé přítelkyně Heleny. Maúth je zdrojem tvé moci v roli Strážce duší.“

Mluví o něm, jako by tahle kouzelná moc byla živá.

„Pokud mu to dovolíš, pomůže ti převádět duchy na druhou stranu. Maúthova skutečná moc spočívá tady a tady.“ Strážkyně duší mi jemně poklepe na srdce a pak na spánek. „Ale dokud

s kouzelnou mocí nenavážeš skutečné spojení sahající až do hloubi duše, nemůžeš se stát opravdovým Strážcem duší.“

„Tobě se to lehko říká. Ty jsi džinka. Kouzelná moc je tvojí součástí. Ke mně nepřichází tak snadno. Když se příliš vzdálím od stromů, tahá mě zpátky, jako bych byl vzpurný lovecký pes. A když se dotknu Laiy, u všech řasů...“ Ta bolest je tak nesnesitelná, že se při pouhém pomyslení na ni ušklíbnu.

Vidíš, zrádkyně, jak pošetilé bylo svěřit duše mrtvých tomuto kusu smrtelného masa?

Když nás začnou vyrušovat její příbuzní, džinové, Ševa vrhne do jejich háje tak silnou šokovou vlnu kouzelné moci, že ji cítím dokonce i já.

„Na převedení čekají stovky duší a každý den přicházejí další.“ Ševě se po spáncích řine pot, jako by se snažila vybojovat bitvu, o níž já nemám ani ponětí. „Jsem velmi rozrušená,“ připustí. Mluví tiše a pak sklouzne pohledem ke stromům za sebou. „Obávám se, že Temnonoš pracuje proti nám, pokradmu a se zlými úmysly. Nedokážu přijít na kloub jeho plánu a to mě trápí.“

„Samozřejmě že Temnonoš pracuje proti nám. Chce osvobodit uvězněné džiny.“

„Nemyslí jen to. Cítím v tom ještě jiný temný úmysl,“ vysvětlí mi Ševa. „Pokud by se mi něco stalo, než dokončíš výcvik...“ Zhluboka se nadechne a ovládne se.

„Já to dokážu, Ševo,“ snažím se ji uklidnit. „Přísahám. Ale slíbil jsem Laie, že jí dnes v noci pomůžu. Mamie je možná mrtvá. Laia může být po smrti. A já to nevím, protože tam nejsem.“

Dobré nebe, jak jí to mám vysvětlit? Už je od lidství vzdálená tak dlouho, že tomu nemůže rozumět. Chápe vůbec, co je to láska? Když si mě občas dobírá kvůli tomu, že mluvím ze spaní, nebo když mi vypráví zvláštní legrační příběhy, protože ví, že se mi stýská po Laie, zdá se mi, že to chápe. Ale teď...

„Mamie Rila obětovala život za můj a jakýmsi zázrakem je stále naživu,“ pokračuju. „Nenuť mě ji tu přivítat. Nenuť mě přivítat tu Laiu.“

„Láska k nim ti jen ublíží,“ varuje mě Ševa. „Nakonec obě zeslábnou a zmizí. Ty budeš žít dál. Pokaždé když se rozloučíš s další částí svého starého života, kus tebe zemře.“

„Copak myslíš, že to nevím?“ Každá ukradená chvilka s Laiou mi o tom poskytuje nesnesitelné důkazy. Těch několik polibků, které jsme si vyměnili, rychle skončilo kvůli Maúthovu tíživému nesouhlasu. Otevírá se mezi námi propast, protože si postupně uvědomujeme skutečnou podstatu mého slibu. Pokaždé když Laiu vidím, připadá mi vzdálenější, jako bych se na ni díval dalekohledem.

„Ty hlupáčku.“ Ševin hlas zjihl soucitem. Pohled jejích černých očí se rozostří. Cítím, že neviditelná ohrada zmizela. „Já toho ducha najdu a převedu ho. Běž. A nezacházej se svým životem lehkově. Dospělého džina je prakticky nemožné zabít, to svedou jen jiní džinové. Až se spojíš s Maúthem, i ty budeš odolný vůči útokům a přestane na tebe působit čas. Ale do té doby buď ostražitý. Pokud bys znovu zemřel, už bych tě nemohla přivolat zpět.“ Rozpačitě kopne do země. „Krom toho jsem si na tebe zvykla.“

„Já neumřu.“ Stisknu jí rameno. „A slibuju, že budu celý měsíc mýt nádoby.“

Ševa si nevěřícně odfrkne, ale to už jsem na cestě, kráčím po větru mezi stromy tak chvatně, že mě větve švihají do obličeje. Za půl hodinu se proženu kolem naší chalupy, přes hranice Místa čekání a ven do Impéria. Ve chvíli, kdy vyjdu z Hvozdu, do mě naráží bouřlivý vítr a já zpomalím. Čím víc se vzdaluju od Hvozdu, tím víc kouzelná moc slábne.

V nitru cítím pnutí, které mě táhne zpátky. Maúth požaduje, abych se vrátil. To pnutí téměř fyzicky bolí, ale zatnu zuby a jdu

dál. *Bolest je otázkou volby. Když se jí poddáš, padneš. Nebo se jí můžeš postavit a triumfovat.* Velitelčin výcvik se mi zaryl až do morku kostí.

Když dojdu k vesnici, kde jsme se měli s Laiou setkat, už je dávno po půlnoci a sněžnými oblaky proniká jemné měsíční světlo. *Prosím, ať už ten nájezd mají úspěšně za sebou. Prosím, ať je Mamie v pořádku.*

Ale v okamžiku, kdy vstoupím do vesnice, poznám, že je něco špatně. Karavana je prázdná, dveře vozů skřípou v bouři. Na tělech mrtvých vojáků, kteří karavanu hlídali, se stačila usadit tenká vrstva sněhu. Nevidím mezi nimi žádnou Masku. Nevidím žádné mrtvé Domorodce. Ve vesnici panuje ticho, třebaže by tam měla zuřit vřava.

Je to past.

Uvědomím si to okamžitě, se stejnou jistotou, s jakou bych poznal tvář své matky. Je to velitelčino dílo? Dozvěděla se snad o Laiiných nájezdech?

Natáhnu si kápi, přes obličej si uvážu šátek a dřepnu si. Pozoruju stopy ve sněhu. Jsou slabé, někdo je setřel. Ale přesto zahlédnu povědomý otisk boty: patří Laie.

Tyto stopy tu nezůstaly z nepozornosti. Měl jsem se dozvědět, že Laia vešla do vesnice a už se z ní nevrátila. Což znamená, že tato past nebyla nastražená na ni.

Měl jsem se do ní chytit já.

IV

KRKAVEC

„Ke všem ďasům s tebou!“ Držím Laiu ze Serry v železném sevření, ale ona se mi vši silou brání. Odmítá shodit neviditelnost a já mám pocit, že svírám rozlícenou maskovanou rybu. Proklínám se, že jsem ji nezbavila vědomí hned, jak jsem ji popadla.

Ošklivě mě kopne do kotníku a pak mě štouchne loktem do břicha. Povolím sevření a ona mi vyklouzne. Vrhnu se za zvukem její boty na podlaze, a když se do ní znovu pustím, mám barbarskou radost. Slyším, jak ztěžka vydechne. Konečně se zjeví, a než stačí znovu zmizet, zkroutím jí ruce za záda a svážu ji pevněji než obětní kozu o svátečním dni. Když ji odhodím na židli, sama těžce oddechuje.

Laia se podívá na druhého obyvatele chalupy — je to Mamie Rila, svázaná a na pokraji bezvědomí. Dívka zavrčí skrze roubík. Kope jako mula a zasáhne mě pod koleno. Ušklíbnu se bolestí. *Nesmíš ji praštit, Krkavče.*

Dokonce i teď, když se mnou dívka zápasí, nadpřirozená část mé mysli jása nad tím, jak je živá. Uzdravila se. Je silná. Ta skutečnost by mě měla spíš rozčilovat.

Ale kouzlo, které jsem na Laiu použila, nás svazuje a je hlubší, než bych si přála. Když vidím její sílu a energii, uleví se mi stejně, jako kdybych se dozvěděla, že moje mladší sestra Livie je zdravá.

Ale pokud se tento plán nezdaří, Livie se zdraví příliš dlouho těšit nebude. Projede mnou strach následovaný krutým bodnutím

vzpomínky. Trůnní sál. Císař Markus. Matka s podříznutým hrdlem. Moje sestra Hanna s podříznutým hrdlem. Otec s podříznutým hrdlem. Všechno kvůli mně.

Nebudu se dívat na to, jak umírá i Livie. Musím vykonat Markovy rozkazy a svrhnout velitelku Keris Veturii. Pokud se z této mise nevrátím do Antia s něčím, co bych proti ní mohla použít, Markus si vylije zuřivost na své císařovně — na Livii. Nebylo by to poprvé.

Jenže velitelka se zdá být nenapadnutelná. Příslušníci nízké plebejské třídy a Kupci ji podporují, protože potlačila učeneckou revoluci. Nejmocnější rodiny v Impériu, Význační, se bojí jí samotné i rodu Veturiů. Keris je příliš vychytralá, než aby si pustila k tělu nájemného vraha, a i kdybych ji zlikvidovala, její spojenci by se vzbouřili.

Což znamená, že napřed musím oslabit její pozici mezi významnými rody. Musím jim ukázat, že je to stále jen člověk.

A k tomu potřebuju Eliase Veturia, jejího údajně zemřelého syna, jehož sama velitelka prohlásila za mrtvého, ale který je, jak jsem se nedávno dozvěděla, nepochybně naživu. Když ho předvedu jako důkaz velitelčina selhání, je to první krok k tomu, abych přesvědčila její spojence, že Keris není tak silná, jak se tváří.

„Čím víc se mi budeš bránit,“ připomenu Laie, „tím víc ti utáhnu pouta.“ Prudce zatáhnu za provazy. Když se dívka zašklebí bolestí, ucítím hluboko v nitru nepřijemné cuknutí. Mohl by to být vedlejší účinek toho, že jsem ji uzdravila?

Pokud nebudeš opatrná, zničí tě to. V mysli mi zazní Temno-nošova slova o mé kouzelné schopnosti uzdravovat. Myslel tím snad, že vazby s těmi, které jsem uzdravila, jsou neporušitelné?

Teď se nad tím nemůžu pozastavovat. Do chalupy, kterou jsme obsadili, vstoupí kapitán Avitas Harper a kapitán Dex Atrius.

Harper mi pokývne, ale Dexovu pozornost upoutá Mamie Rila. Můj přítel zatne čelist.

„Dexi,“ oslovím ho. „Je čas.“

Dex nespouští z Mamie oči. Nepřekvapuje mě to. Před několika měsíci, když jsme pronásledovali Eliase, na můj rozkaz vyslychal Mamie Rilu a další členy kmene Saíf. Od té doby jej pronásledují výčitky svědomí.

„Atrie!“ vyštěknu. Dex prudce trhne hlavou. „Zaujmi pozici.“

Dex se otřeše a vyjde ven. Harper trpělivě čeká na rozkazy, Laiiny tlumené kletby ani bolestné úpění Mamie Rily ho nevyvádějí z míry.

„Zkontrolujte obvod vesnice,“ poručím mu. „Ujistěte se, že se nevrátil nikdo z vesničanů.“ Nestrávila jsem plánováním tohoto přepadení celé týdny jen proto, aby mi ho teď překazil nějaký zvědavý Plebejec.

Laia ze Serry pozoruje Harpera vycházejícího ze dveří. Já si vytáhnu dlouhou dýku a začnu si zkracovat nehty. To děvče má na sobě tmavé přiléhavé oblečení, těsně obepínající ty otravné křivky, které mě upomínají na všechny nemotorně trčící kosti v mém vlastním vyhublém těle. Sebrala jsem jí tlumok i opotřebenou dýku, kterou jsem s trhnutím v hrudi okamžitě poznala. Ta dýka patří Eliasovi. Věnoval mu ji jeho dědeček Quin, když Elias dosáhl šestnácti let.

A Elias ji zjevně daroval Laie.

Laia syčí přes roubík a její pohled těká ze mě na Mamie Rilu a zase zpět. Její vzpurnost mi připomíná Hannu. Na okamžik mě napadne, jestli bychom v jiném životě mohly být přítelkyně, tahle učenecká holka a já.

„Když mi slíbíš, že nebudeš ječet,“ nabídnu jí, „sundám ti roubík.“

Zváží to a pak přikývne. Jakmile jí sundám roubík, ihned se do mě pustí.

„Co jste jí to udělali?“ Židle pod ní poskakuje a ona se snaží natáhnout k Mamie Rile, která nyní leží v bezvědomí. „Potřebuje léky. Jaká zřůda...“

Když jí vrazím facku, abych ji umlčela, rozlehne se chalupou plesknutí tak hlasité, že to překvapí i mě samotnou. A zároveň mě zaskočí vlna nevolnosti, která mě téměř porazí. Co to má pro všechno na světě znamenat? Zachytím se stolu, ale narovná se dřív, než si toho Laia všimne.

Dívka zvedne hlavu a vystrčí bradu. Z nosu jí odkapává krev. Zlatavé kočičí oči se naplní překvapením a poté zdravou dávkou strachu. Už bylo načase.

„Dávej si pozor, jak mluvíš.“ Udržuju tichý a lhostejný tón. „Nebo ti ten roubík vrátím.“

„Co ode mě chcete?“

„Jen tvou společnost.“

Přimhouří oči a konečně si všimne okovů připevněných k židli v rohu.

„Pracuju sama,“ řekne. „Dělejte si se mnou, co chcete.“

„Ty jsi jenom komár.“ Začnu si zase ořezávat nehty a musím potlačit úsměv, když vidím, jak se jí ta slova dotkla. „Přinejlepším ovád. Nemysli si, že mi budeš říkat, co mám nebo nemám dělat. Impérium tě ještě nerozdrtilo jen proto, že jsem to nedovolila.“

To jsou samozřejmě lži. Laia podnikla za dva měsíce nájezdy na šest karavan a osvobodila přitom stovky vězňů. Nebesa vědí, jak dlouho by v tom pokračovala, kdybych nedostala ten vzkaz.

Přišel před dvěma týdny. Písmo jsem neznala, a ať už ho doručil kdokoliv, pokud to byl vůbec člověk, povedlo se mu docílit toho, že jej neodhalily celé kasárny plné Masek.

NÁJEZDY — STOJÍ ZA NIMI TA HOLKA.

Držela jsem nájezdy v tajnosti. Beztak máme potíže s Domorodci, které pobuřuje rozmístění válečných legií v poušti. Na západě si karkaunští Barbaři podrobili klany Divochů a nyní provokují naše předsunuté základny poblíž Tibora. Mezitím jistý karkaunský čaroděj jménem Grímarr sjednotil své klany, které se potulují na jihu, a plení naše přístavní města.

Markus si zajistil loajalitu význačných rodů teprve nedávno. Pokud se však Význační dozvědí, že se po venkově potlouká učeňská povstalkyně a šíří chaos, začnou císaři vzdorovat. A pokud zjistí, že je to tatáž dívka, kterou Markus údajně zabil při čtvrté zkoušce, zavětrí krev.

Další převrat řízený význačnými rody je to poslední, co potřebuju. Zejména teď, když je s Markovým osudem svázán ten Liviin.

Jakmile jsem vzkaz obdržela, bylo snadné spojit si ty nájezdy s Laiou. Hlášení z kaufského vězení se shodovala s hlášeními o nájezdech. *Dívka, která se v jednu chvíli objeví a hned zase zmizí. Učenko, která vstala z mrtvých a nyní se mstí Impériu.*

Není to žádný duch, ale dívka. Jedna dívka a její podivuhodně nadaný spojenec.

Upřeně jedna druhou pozorujeme. Laia ze Serry je samá vášeň. City. Všechno, co si myslí, má vepsáno ve tváři. Napadne mě, jestli vůbec chápe, co je to povinnost.

„Pokud jsem jen pouhý komár,“ ozve se, „tak proč...“ Vidím jí ve tváři, že to pochopila. „Nejste tu kvůli mně. Ale pokud mě chcete použít jako návnadu...“

„Pak to rozhodně zabere. Já svou kořist dobře znám, Laio ze Serry. Do čtvrt hodiny je tu. A pokud se mýlím...“ Zatočím s dýkou na špičce prstu. Laia zbledne.

„On zemřel.“ Zdá se, že své vlastní lži věří. „V kaufském vězení. On nepřijde.“

„Ale přijde.“ Dobré nebe, jak ji nenávidím, když to vyslovuju. Za ní přijde. Vždycky. A za mnou nikdy.

Zapudím tu myšlenku — *je to slabost, Krkavče* —, pokleknu před ní s dýkou v ruce a přejedu ostrím po jizvě ve tvaru písmene K, které do ní vyřezala velitelka. Už je to stará jizva. Laia ji možná vnímá jako kaz na své zářivé pleti. Ale díky té jizvě vypadá silnější. Odolnější. A i kvůli tomu ji nenávidím.

Ale už to nebude trvat dlouho. Protože já nesmím nechat Laiu ze Serry na svobodě. Rozhodně ne ve chvíli, kdy mi její hlava může zajistit Markovu přízeň — a tím pádem delší život pro mou mladší sestru.

Krátce pomyslím na kuchtu a její zájem o Laiu. Velitelčina bývalá otrokyně bude zuřit, až se dozví, že je to děvče po smrti. Ale stařena zmizela už před mnoha měsíci. Možná je sama mrtvá.

Laia mi musí vidět vražedné myšlenky na očích, protože má ve tváři popelavou barvu a snaží se ucuknout. Znovu mnou projede vlna nevolnosti. Najednou vidím bíle, nakloním se nad dřevěnou opěrku židle, na níž sedí Laia, nůž míří vzhůru, do kůže nad jejím srdcem...

„Přestaň, Heleno.“

Jeho hlas je tvrdý jako jeden z velitelčiných bičů. Přišel zadními dveřmi, jak jsem čekala. *Heleno*. Samozřejmě že použil mé jméno.

Pomyslím na otce. *Ty jsi to jediné, co stojí v cestě temnotě*. Pomyslím na Livii a na to, jak si zakrývá modřiny na hrdle několika vrstvami pudru, aby si dvořané nemysleli, že je slabá. Obrátím se k němu.

„Eliasi Veturie.“ Když mi dojde, že navzdory tomu, že jsem přepadení připravila, se mu podařilo mě překvapit, ztuhne mi krev v žilách. Elias totiž nepřišel sám — přivedl si Dexe jako rukojmí, svázal mu paže za zády a u krku mu drží nůž. Dexův maskovaný

obličej ztuhl v zuřivém úšklebku. *Dexi, ty pitomče.* Probodávám ho rozzlobeným pohledem plným němých výčitek. Napadne mě, jestli se vůbec pokoušel bránit.

„Jestli chceš, tak Dexe klidně zabij,“ vyzvu ho. „Pokud byl tak hloupý, že se nechal chytit, nebudu ho postrádat.“

Na Eliasovu tvář krátce dopadne světlo louče. Dívá se na Mamie — na její polámané ochablé tělo — a jeho pohled se zostří zuřivostí. Znovu se zaměří na mě, a když vidím hloubku jeho citů, vyschne mi v hrdle. V jeho sevřeně čelisti, v jeho ramenou, v tom, jak drží zbraň, rozeznávám stovky myšlenek. Znímám jeho jazyk — mluvím jím od doby, kdy mi bylo šest. *Stůj pevně, Krkavče.*

„Dex je tvůj spojenec,“ připomene mi. „Zaslechl jsem, že poslední dobou se ti spojenců zrovna nedostává. Myslím, že ti bude velmi chybět. Pusť Laiu.“

Připomene mi to Třetí zkoušku. To, jak Demetrius zemřel jeho rukou. A Leandr zrovna tak. Elias se změnil. Má v sobě temnotu, která v něm předtím nebyla.

To jsme na tom stejně, starý příteli.

Zdvihnu Laiu ze židle, mrštím s ní o zeď a přiložím jí k hrdlu nůž. Tentokrát jsem na vlnu nevolnosti připravena, a když mne zalije, zatnu zuby.

„Rozdíl mezi námi, Veturie,“ oslovím ho, „spočívá v tom, že mně nezáleží na tom, když zemře někdo z mých spojenců. Odhoď zbraně. V rohu vidíš pouta. Nasaď si je. Sedni si. A drž hubu. Pokud to uděláš, Mamie bude žít a já se uvolím nepronásledovat tvoji bandu zločinců napadajících karavany ani vězně, které osvobodili. Když to odmítneš, pustím se za nimi a osobně je pozabím.“

„Já... myslela jsem, že jsi slušná,“ zašeptá Laia. „Ne dobrá, ale...“ Podívá se na moji dýku a pak na Mamie. „Ale tohle jsem nečekala.“

To proto, že jsi hloupá. Elias váhá a já zaryju nůž hlouběji.

Za mnou se otevrou dveře. Vejde Harper s vytasenými dýkami a s ním vlna chladu zvenku. Elias si ho nevšímá, jeho pozornost se zaměřuje na mě.

„Nech Laiu jít,“ řekne. „A jsme domluveni.“

„Eliasi,“ osloví ho Laia a lapá po dechu. „Ne... Místo ček...“ Zasyčím na ni a ona zmlkne. Na tohle nemáme čas. Čím déle váhám, tím víc roste pravděpodobnost, že Elias přijde na způsob, jak utéct. Dala jsem si pozor, aby věděl, že Laia vešla do vesnice. Měla jsem předpokládat, že chytí Dexe. *Krkavče, ty hlupačko. Podcenilas ho.*

Laia se pokouší mluvit, ale já jí zabořím nůž do krku a schválně ji škrábnu, aby začala téct krev. Laia se chvěje a mělce dýchá. Hlava mi tepe bolestí. Ta bolest rozdmýchává můj hněv a ta část mého nitra, která se zrodila z krve mých mrtvých rodičů, řve s vytaženými drápy.

„Já znám její píseň, Veturie,“ připomenu mu. Dex a Avitas nevědí, o čem mluvím. Ale Elias mi rozumí. „Můžu tu zůstat celou noc. Celý den. Tak dlouho, jak bude třeba. Mohu jí způsobit opravdovou bolest.“

A pak ji zase uzdravit. Neřeknu to nahlas, ale Elias chápe můj krutý záměr. *A pak jí znovu ublížit a znovu ji uzdravit. Dokud se z toho nezblázníš.*

„Heleno.“ Eliasův hněv opadá a střídá ho překvapení. Zklamání. Ale on nemá právo se ve mně zklamat. „Ty nás nezabiješ.“

Zdá se, že si tím není zcela jistý. *Dřív jsi mě znal, napadne mě. Ale už mě neznáš. Já už sama sebe neznám.*

„Existují i horší věci než smrt,“ poznamenám. „Co kdybychom se o nich společně něco dozvěděli?“

Elias začíná ztrácet nervy. *Opatrně, Krkavče.* V Eliasi Veturiovi, pod povrchem čehokoliv, co se z něj stalo, stále žije Maska. Můžu na něj tlačit. Ale jen do určité míry.

„Propustím Mamie.“ Napřed vytáhnu cukr a pak teprve bič. „Jako gesto dobré vůle. Avitas ji nechá někde, kde ji najdou tvoji domorodí přátelé.“

Teprve když se Elias na Harpera podívá, dojde mi, že Veturius neví, že Avitas je jeho poloviční bratr. Zvažuju, jestli bych tu skutečnost mohla proti Eliasovi použít, ale pak se rozhodnu mlčet. To tajemství patří Harperovi, ne mně. Pokývnou na něj a můj zástupce vynese Mamie Rilu z chalupy.

„Nech Laiu jít,“ navrhne mi Elias, „a já udělám, co chceš.“

„Ta holka jde s námi,“ zarazím ho. „Já znám tvoje triky, Veturie. Ale teď nebudou fungovat. Pokud chceš, aby žila, nemůžeš vyhrát. Odhod' zbraně. Nasaď si pouta. Podruhé už se ptát nebudu.“

Elias odstrčí Dexe, rozřízne mu pouta a přitom ho praští tak, že Dex klesne na kolena. A nebrání se. Hlupák!

„To je za to, žeš vyslyšel mou rodinu,“ vysvětlí mi Elias. „Nemysli si, že jsem o tom nevěděl.“

„Přiveď koně,“ štěknu na Dexe. Dex vstane, důstojný a s rovnými zády, jako by se mu do zbroje nevsakovala krev. Když odejde z chalupy, Elias odhodí šamšíry.

„Necháš Laiu jít,“ řekne mi. „Nedáš mi roubík. A budeš se ode mě ksakru držet dál, Krkavče.“

To, že mě oslovuje mým titulem, by mě nemělo bolet. Koneckonců už nejsem Helena Aquilla.

Ale když jsem ho viděla naposledy, pořád jsem pro něj byla Helena. Ještě před několika minutami, když mě uviděl, použil mé jméno.

Pustím Laiu a ona hltá vzduch a do tváře se jí vrací barva. Mám mokrou dlaň — z krku jí teče pramínek krve. Je to jen kapka. Nic v porovnání s proudy krve, které se lily z mé matky, sestry a otce, když umírali.

Ty jsi to jediné, co stojí v cestě temnotě.

V duchu si ta slova opakuju. Připomínají mi, co tu dělám. A pak v sobě spálím poslední zbytky citů.

V

LAIA

„Zkontrolujte Veturia,“ poručí Krkavec Avitasi Harperovi, který se mezitím vrátil. Mamie Rilu zjevně někde nechal. „Ujistěte se, že pouta drží.“

Krkavec mě táhne ke dveřím chalupy, co nejdál od Eliase. Skutečnost, že jsme všichni tři v jedné místnosti, mi připadá zvláštní a plná skrytých významů. Ale ten pocit pomine, když mi Krkavec zaryje nůž hlouběji do kůže.

Musíme odsud zmizet, u všech řasů. Radši bych nečekala, jestli Krkavec naplní své hrozby a bude mě mučit. Touhle dobou už Afya a Darin musejí být bez sebe obavami.

U zadních dveří se objeví Dex. „Koně jsou pryč, Krkavče.“

Krkavec se rozzuřeně podívá na Eliase a ten pokrčí rameny. „Přece sis nemyslela, že je nechám jen tak být, nebo snad ano?“

„Běž sehnat jiné,“ poručí Krkavec Dexovi. „A přivez sem vůz duchů. Harpere, jak dlouho vám bude trvat, než se ujistíte, že jsou ty zatracené řetězy netknuté?“

Zkusmo zatáhnou za svá pouta, ale Krkavec to ucítí a surově mi zkroutí paže.

Elias sedí na židli s roztaženýma rukama a nohama a s nacvičeným klidem pozoruje svou bývalou nejlepší přítelkyni. Nedám se oklamat znuděným výrazem v jeho obličeji. Jeho zlatohnědá pleť bledne každou chvíli víc a víc a on začne vypadat nemocně.

Místo čekání ho táhne zpět — a to pnutí je stále neodbytnější. Už jsem to zažila. Pokud tu zůstane příliš dlouho, bude trpět.

„Chceš mě využít, aby ses dostala na kobytku matce,“ prohodí Elias. „Ona to ucítí na sto honů.“

„Nenuť mě, abych si to s tím roubíkem rozmyslela.“ Krkavec se pod maskou začervená. „Harpere, běžte pomoci Dexovi. Chci tu okamžitě mít ten vůz.“

„Co myslíš, že Keris Veturie právě teď dělá?“ zeptá se Elias, když Harper zmizí.

„Ty už v Impériu ani nežiješ, ksakru.“ Krkavec mě chytí pevněji. „Takže zmlkni.“

„Nemusím žít v Impériu, abych věděl, jak velitelka uvažuje. Chceš ji vidět mrtvou, ano? Ona to jistě ví. Což znamená, že také ví, že pokud ji zabiješ, riskuješ občanskou válku s jejími spojenci. Takže zatímco tu plýtváš časem se mnou, ona je zpátky v hlavním městě a kuje nebesa vědí co.“

Krkavec se zamračí. Celý život poslouchala Eliasovy rady a nabízela mu své. *Co když má Elias pravdu?* Téměř slyším její myšlenkový pochod. Elias zachytí můj pohled — hledá skulinu stejně jako já.

„Vyhledej mého dědečka,“ doporučí jí Elias. „Pokud ji chceš svrhnout, musíš pochopit její uvažování. Quin zná Keris lépe než kterýkoliv žijící člověk.“

„Ale Quin přece z Impéria odešel,“ namítne Krkavec.

„Pokud můj dědeček odešel z Impéria,“ trvá si na svém Elias, „tak trakaře umějí létat. Ať už je Keris kdekoliv, on bude někde poblíž vyčkávat, až se jeho dcera dopustí chyby. Není tak hloupý, aby používal svá vlastní panství. A nebude sám. Mnoho jeho mužů mu zachovalo věrnost...“

„Na tom nesejde.“ Krkavec zamítne Eliasovu radu mávnutím ruky. „Keris a to stvoření, které si u sebe drží...“

Sevře se mi žaludek. *Temnonoš. Ona mluví o Temnonošovi.*

„...něco chystají,“ dodá Krkavec. „Musím ji zničit dřív, než ona zničí Impérium. Quina Veturia jsem se snažila vypátrat celé týdny. Nemám čas se tím zabývat znovu.“

Elias se zavrtí na židli — chystá se předložit svůj návrh. Krkavec povolí sevření a já přitisknu ruce k sobě, ohýbám je, táhnu, dělám všechno možné, jen abych se vykroutila z pout a nikdo si toho nevšiml. Zpocenými dlaněmi si navlhčím provaz. Ale nedaří se mi to.

„Chceš ji zničit.“ Eliasova pouta zařinčí. U jeho dlaní se cosi zaleskne. Šperháky? Jak se mu je podařilo propašovat přes Avitase? „Jen si pamatuj, že ona udělá věci, ke kterým ty nejsi svolná. Ona najde tvoje slabiny a využije jich. To jí jde ze všeho nejlíp.“

Když Elias pohne paží, Krkavec se k němu prudce otočí a přimhouří oči. V tu chvíli vstoupí Harper.

„Vůz je připraven, Krkavče,“ oznámí.

„Odveď ji.“ Strčí mě do rukou Avitasovi. „A drž jí u krku nůž.“ Harper si mě přitáhne blízko k sobě a já se snažím vyhnout jeho noži. Kdybych tak dokázala Krkavce a Avitase na chvíli rozptýlit, aby Elias mohl zaútočit...

Použiju trik, který mě Elias naučil, když jsme spolu putovali. Kopnu Avitase do měkkého místa mezi holení a chodidlem a pak padnu k zemi jako kladivo ze střechy.

Avitas zakleje, Krkavec se otočí a Elias vystřelí ze židle osvožený z pout. Nestačím ani mrknout a už se vrhá po svých zbraních. Nad hlavou mi se svistotem proletí nůž, Harper se shýbne a stáhne mě s sebou. Krkavec zařve, ale to už se na ni vrhá Elias a použije svou váhu, aby ji povalil. Tlačí ji k zemi, k hrdlu jí tiskne dýku, ale u Krkavcova zápěstí se cosi blýská. Má tam schovaný nůž. Dobré nebe, ona ho probodne.

„Eliasi!“ křiknu na něj, abych ho varovala, ale najednou celé jeho tělo ztuhne.

Prudce vydechne. Nůž mu vypadne z dlaně a Krkavec se okamžitě vyprostí z jeho sevření, se rty zkřivenými v úsměšku.

„Laio.“ V Eliasově pohledu vidím zuřivost. Bezmoc. A pak místnost naplní temnota. Vidím vlnící se dlouhé černé vlasy, záblesk snědých kůže. Zavrtávají se do mě bezedné černé oči. Je to Ševa.

A pak Ševa zmizí — a Elias s ní. Země pod námi zaburácí, venku se zdvihne vítr a na okamžik to zní jako kvílení duchů.

Krkavec se vrhne na místo, kde před chvílí stál Elias. Nic tam ale nenachází a vzápětí mě drží rukou za krk a hrotem nože mi mívá na srdce. Postrčí mě zpátky na židli.

„U všech horoucích pekel,“ zašeptá, „kdo byla ta ženská?“

Dveře se prudce otevrou a vstoupí Dex s vytaseným šamšírem. Ale než stihne promluvit, Krkavec už na něj huláká.

„Prohledej vesnici! Veturius zmizel jako nějaký zatracený přízrak!“

„Ale on není ve vesnici,“ ozvu se. „Ona si ho odnesla.“

„Kdo si ho odnesl?“ Nemůžu mluvit — nůž je příliš blízko —, ale Krkavec mi nedovolí pohnout ani svalem. „Řekni mi to!“

„Dejte ten nůž dál, Krkavče,“ doporučí jí Avitas. Pozorně si prohlíží místnost, jako by se Elias mohl každou chvíli zase objevit. „A možná vám to poví.“

Krkavec oddálí nůž jen o vlásek. Má jistou ruku, ale pod maskou jí zrudl obličej. „Mluv, nebo zemřeš.“

Zadrhávám se a snažím se jí vysvětlit, co možná nejobecněji, kdo je Ševa a co se z Eliase stalo. Už když to říkám, uvědomuju si, jak nepravděpodobně to zní. Krkavec mlčky poslouchá, ale z celého jejího postoje je zjevné, že mi nevěří.

Když domluvím, postaví se, nůž drží volně v dlani a dívá se ven do noci. Do rozbřesku zbývá jen pár hodin. „Můžeš sem Eliase přivolat zpátky?“ zeptá se tiše.

Zavrtím hlavou a ona přede mnou poklekne. Najednou má ve tváři poklidný výraz a uvolněné tělo. Když se jí podívám do očí, její pohled je tak vzdálený, jako by se už její myšlenky přesunuly někam jinam.

„Kdyby císař věděl, že žiješ, chtěl by tě vyslyšet sám,“ upozorní mě. „A pokud nejsi hloupá, budeš se mnou souhlasit, že lepší je zemřít. Udělám to rychle.“

Dobré nebe. Mám volné nohy, ale spoutané ruce. Kdybych tahala dost silně, mohla bych si vyprostit pravou ruku...

Avitas zastrčí šamšír do pochvy a sehne se za mými zády. Cítím, jak se jeho teplá kůže otře o má zápěstí, a čekám, že mi při převazování utáhne pouta.

Ale to se nestane.

Místo toho provaz, kterým mám svázaná zápěstí, povolí. Harper zašeptá jedno slovo, tak tiše, že ani nevím, jestli jsem to skutečně slyšela.

„Běž.“

Nedokážu se pohnout. Podívám se Krkavci přímo do očí. *Podívám se do očí smrti.* Přes její stříbrné rysy se přelévá zármutek. Náhle vypadá starší než na svých dvacet let a nesmiřitelná jako čerstvě nabroušený meč. Život z ní vytloukl všechnu slabost. Viděla příliš mnoho krve. Příliš mnoho smrti.

Vzpomenu si na to, jak mi Elias vyprávěl, co Markus udělal Krkavcově rodině. Dozvěděl se o tom od ducha Hanny Aquilly, který ho trápil celé měsíce, než konečně přešel na druhou stranu.

Když jsem poslouchala líčení toho, co se stalo, udělalo se mi špatně. Vzpomněla jsem si na jiné temné ráno před mnoha lety. Toho dne jsem se vzbudila úlekem, vystrašily mě tiché zdušené výkřiky rozléhající se domem. Napadlo mě, že dědeček nejspíš přivedl domů nějaké zvíře. Někaké zraněné stvoření, které pomalu v bolestech umírá.

Ale když jsem vstoupila do hlavního pokoje v domě, uviděla jsem babičku, jak se kýve dopředu a dozadu. Dědeček se zoufale snažil utlumit její nářek, aby nikdo neslyšel, že truchlí pro svou dceru — mou matku. Nikdo se to nesměl dozvědět. Impérium chtělo rozdrtit vše, co Lvice znamenala, všechno, za co bojovala. Což zahrnovalo i všechno a všechny, kdo s ní měli něco společného.

Ten den jsme všichni šli na trh prodávat babiččiny zavařeniny — děda, babička, Darin a já. Babička neuronila ani slzu. Slyšela jsem ji jen uprostřed noci a její tiché kvílení mě drtilo víc než jakýkoliv hlasitý výkřik.

Krkavci bylo také upřeno právo veřejně truchlit. Jak by mohla? Je to druhá nejvýše postavená velitelka v Impériu a její rodina byla odsouzena proto, že Krkavec nedokázal splnit císařovy rozkazy.

„Je mi to líto,“ zašeptám, když zdvihne dýku. Rychle pohnu rukou — nechci zarazit ostří, ale vzít ji za volnou ruku. Překvapením ztuhne. Její dlaň je chladná, mozolnatá. Neuplyne ani vteřina a její překvapení se změní v hněv.

Nejkrutější hněv vždy vyvěrá z nejhlubší bolesti, tak to říkala babička. Mluv, Laio.

„Moji rodiče byli také zavražděni,“ svěřím se jí. „I moje sestra. V kaufském vězení. Byla jsem ještě malá a neviděla jsem to na vlastní oči. Nikdy jsem pro ně nemohla truchlit. Nesměla jsem. A nikdo o nich nemluvil. Ale já na ně myslím každý den. Mrzí mě, co musíte prožívat a co jste ztratila. Opravdu.“

Na okamžik vidím dívku, která mě uzdravila. Dívku, která umožnila Eliasovi a mně utéct ze Šerosrázu. Dívku, která mi poradila, jak se dostat do kaufského vězení.

Ale ještě než ta dívka zmizí — a já vím, že zmizí —, povolám svou vlastní kouzelnou moc a zneviditelním se. Vyskočím ze židle

a proběhnu kolem Avitase ke dveřím. Dva kroky a uslyším Krkavcův křik, tři kroky a vzduchem za mnou proletí její dýky a po nich i šamšíř.

Ale už je pozdě. Když šamšíř dopadne, už jsem venku ze dveří, proběhnu kolem nic netušícího Dexe a ze všech sil běžím dál. Nejsem nic než další stín uprostřed noci.

VI

ELIAS

Ševa mě uvrhne do temnoty tak úplné, že mě napadne, jestli jsem se neocitl v jednom z pekelných kruhů. Pevně mě drží, ale já ji nevidím. Nejdeme po větru — mám pocit, jako bychom se vůbec nehýbali. A přesto její tělo hučí kouzelnou mocí, a když se ta moc přelije i do mě, pálí mě kůže tak, jako by mi ji někdo zapálil.

Postupně se mi rozjasní pohled a já si uvědomím, že se vznáším nad oceánem. Nebe nade mnou bouří a je plné bledých našloutlých mraků. Vedle sebe cítím Ševu, ale nedokážu odtrhnout pohled od vodní plochy pod námi, vířící ohromnými tvary, které se vlní těsně pod hladinou. Z těch tvarů vyzařuje zlo, zášť, kterou cítím v nejhlubších koutech duše. Naplní mě děs, jaký jsem nepocítil ještě nikdy v životě, dokonce ani jako dítě na Šerosrázu.

Pak strach opadne a nahradí ho tíha starobylého upřeného pohledu. V mysli mi promluví hlas.

Noc se blíží, Eliasi Veturie. Měj se na pozoru.

Ten hlas je tak tichý, že se musím snažit, abych slyšel všechny slabiky. Ale než si to sdělení stihnu nějak vyložit, oceán zmizí, vrátí se temnota a hlas i výjevy mi zmizí z paměti.

Když se probudím, sukovité trámy na stropě a pérový polštář pod hlavou mi okamžitě prozradí, kde jsem. Jsem v Ševině

chalupě — doma. V krbu praská poleno a vzduchem se line vůně kořeněné omáčky se zeleninou. Dlouho jen tak uvolněně ležím v posteli, vnímám bezpečí a klid, které člověk pocítí jen tehdy, když je v pořádku a v teple pod svou vlastní střechou.

Laia! Když si vzpomenu, co se stalo, příliš rychle se posadím. Hrozně mě bolí hlava. *U všech horoucích pekel.*

Musím se vrátit do vesnice — za Laiou. S námahou se postavím, najdu šamšíry, které mám bez ladu a skladu pohozené pod postelí, a potácím se ke dveřím chalupy. Venku se mýtinou prohání mrazivý vítr a rozmetává napadaný sníh do divokých vírů sahajících až k pasu. Při pohledu na mě duchové začnou kvílet a shlukovat se do skupin. Jejich muka jsou očividná.

„Zdravím tě, maličký.“ Jeden ze stínů připluje blíž. Je tak vybledlý, že rozeznávám jen základní výraz v její tváři. „Neviděls mého miláčka?“

Znám ji. Je to Stínka. Jeden z prvních duchů, které jsem tu potkal. Když promluví, vyjde ze mě ochraptělé vrčení.

„Je... je mi to líto...“

„Eliasi.“ Na okraji mýtiny se objeví Ševa, na ruce nese košík se zimními bylinami. Stínka, plachá jako vždy, zmizí. „Neměl by ses tu potloukat.“

„Co by mi mělo být?“ zeptám se Strážkyně duší. „Co se stalo?“

„Byls celý den v bezvědomí.“ Ševa si nevšímá mého zjevného hněvu. „Místo chůze po větru jsem nás sem přemístila. Je to rychlejší, ale více to škodí smrtelnému tělu.“

„Ale Laia... a Mamie...“

„Přestaň, Eliasi.“ Ševa se posadí k patě jilmu, uvelebí se v jeho odhalených kořenech a zhluboka se nadechne. Zdá se, jako by se kolem ní strom ovíjel a přizpůsoboval se jejímu tělu. Vytáhne z košíku hrst bylinek a začne prudce otrhávat lístky ze stonků. „Málem ses tam nechal zabít. Copak to nestačí?“

„Nemělas mě takhle popadnout.“ Nedokážu potlačit hněv a ona mě probodává pohledem a sama dostává vztek. „Byl bych se o sebe postaral. Potřebuju se vrátit do vesnice.“

„Ty pitomče!“ Ševa praští s košíkem o zem. „Krkavec měl v rukávci zastrčenou dýku. Její hrot byl jen centimetr od tvých vnitřností. Maúth se tě snažil stáhnout zpátky, ale ty sis ho nevšímal. Kdybych nepřišla, tak bych v tuto chvíli ječela na tvého ducha.“ Urputně se mračí. „Dovolila jsem ti, abys pomohl svým přátelům, navzdory pochybnostem, které jsem měla. A tys tu příležitost promarnil.“

„Nemůžeš čekat, že zůstanu v Místě čekání bez jakéhokoliv styku s lidmi,“ namítnu. „To bych se zbláznil. A Laia — mně na ni záleží, Ševo. Nemůže jen tak...“

„Ach, Eliasi.“ Ševa vstane a vezme mé ruce do svých. Ačkoliv mám kůži ztuhlou chladem, nečerpám z jejího tepla žádnou útěchu. Ševa vzdychne a v jejím hlase zaznívá tíha hanby. „Myslíš, že jsem nikdy nemilovala? Ale ano. Jednou. Byl krásný. Chytrý. Láska mě zaslepila vůči povinnostem, třebaže byly posvátné. Svět kvůli mé lásce trpěl. A trpí kvůli ní doposud.“ Přerývaně dýchá a kolem nás sílí kvílení duchů, jako by odpovídali na její tíseň.

„Chápu tvou bolest. Opravdu. Ale pro nás, Eliasi, musí být povinnost nade vše: musí překonat touhu, smutek, osamělost. Tady nemůže žít láska. Zvolil sis Místo čekání a Místo čekání si zvolilo tebe. Teď se mu musíš cele odevzdat, tělem i duší.“

Tělem i duší. Po zádech mi přeběhne mráz. Vzpomněl jsem si na něco, co mi kdysi dávno řekl Kain — že jednoho dne budu mít šanci získat svobodu. *Skutečnou svobodu, tělesnou i duševní.* Napadne mě, zda měl na mysli tohle. Nasměroval mě augur na cestu za svobodou s vědomím, že mi jednoho dne bude vyrvána? Byl tohle od začátku můj osud?

„Potřebuju čas. Jeden den,“ navrhnu. Pokud mám být k tomuto místu přikován na celou věčnost, pak Laie a Mamie dlužím alespoň rozloučení — třebaže nemám ani ponětí, co jim řeknu.

Ševa se odmlčí. „Dávám ti několik hodin,“ řekne nakonec. „A pak už žádné rozptylování. Musíš se toho ještě hodně naučit, Eliasi. A já nevím, kolik času na to budu mít. Od chvíle, kdys přijal slib, že se staneš Strážcem duší, začala má moc ochabovat.“

„Já vím.“ Štouchnu do ní botou a usměju se ve snaze rozptýlit napětí mezi námi. „Připomínáš mi to pokaždé, když se ti nechce umývat nádobí.“ Napodobím její vážný hlas. „*Eliasi, má moc ochabuje... takže koukej zamést schody a přinést dřevo na oheň a...*“

Ševa se uchechtne. „Jako kdybys věděl, jak pořádně za... zamést...“

Úsměv jí zmizí z tváře. Kolem úst se jí vytvoří zoufalé vrásky a ona svírá a rozevívá pěsti, jako by horečně hledala zbraně, které nemá.

Sníh kolem nás dopadá pomaleji. Vítr se ztiší, jako by ho někdo zkrotil, a pak ustane úplně. Stíny mezi stromy se prohloubí a jsou tak černé, jako by se v nich skrýval vchod do jiného světa.

„Ševo? Co se to u všech ďasů děje?“

Strážkyně duší se otřese, zasažená hrůzou. „Běž do chalupy, Eliasi.“

„Ať už se děje cokoliv, budeme tomu čelit spol—“

Ševa mi zaryje prsty do ramen. „Tolik toho dosud nevíš, a pokud selžeš, padne celý svět. Tohle je jen začátek. Pamatuj si: spi v chalupě. Tam ti nemohou ublížit. Vyhledej Domorodce, Eliasi. Už dlouho jsou to moji spojenci. Zeptej se jich na příběhy o mrtv—“ Náhle zmlkne a záda se jí prohnou jako luk.

„U všech ďasů! Ševo!“

„*Měsíc vyháání Lučištníka a Štítonošku!*“ Její hlas se mění, násobí se. Je to její vlastní hlas, hlas dítěte i hlas staré ženy, jako by zároveň promlouvaly všechny možné Ševiny podoby.

„*Kat povstal. Zrádce kráčí na svobodě. Měj se na pozoru! Blíží se Smrt a v patách má plameny. Zapálí tento svět a tak bude napravena velká křivda.*“

Ševa vymrští paže k nebi, k souhvězdím ukrytým za hustými sněhovými mraky.

„Ševo.“ Pevně ji držím za ramena a třesu s ní. *Odnes ji dovnitř!* Chalupa ji vždycky uklidní. Je to její jediné útočiště v tomhle nebem zapomenutém místě. Ale když se ji pokusím zdvihnout, Ševa mě odstrčí. „Ševo, nebuď tak zatraceně tvrdohlavá...“

„Než přijde konec, vzpomeň si na všechno, co jsem říkala,“ šeptá. „To proto přišel. To ode mě chce. Slib mi to.“

„Slibuju...“

Položí mi ruce na tváře. Projednou má ledové prsty. „Brzy se dozvíš cenu svého slibu, bratříčku. Doufám, že se na mě nebudeš příliš zlobit.“

Padne na kolena a převrátí koš s bylinkami. Zelené a žluté listy se vysypou, jejich jasné barvy vypadají na popelavě šedém sněhu nepatřičně. Na mýtině panuje ticho. Dokonce i duchové umlkli.

To není normální. Největší koncentrace duchů se vždycky drží kolem chalupy. Ale duchové zmizeli. Všichni do jednoho.

V Hvozdu na západě, kde ještě před chvílí byly stíny pouhými stíny, se cosi probudilo. Temnota se pohybuje, svíjí se jako by v agonii a nakonec zaujme tvar postavy v kápi oděné do šatu z čiré noci. Zpod kápě se na mě upřeně dívají dvě malá slunce.

Nikdy jsem ho neviděl. Jen jsem slyšel, jak vypadá. Ale znám ho. U všech horoucích, páchnoucích pekel, já ho znám.

Je to Temnonoš.

VII

KRKAVEC

Když s Dexem a Avitasem vcházíme železem pobitou hlavní branou do Antia, vítá nás řada utatých hlav. Většinou jsou to Učenci, ale vidím i několik Válečníků. Ulice lemují špinavé hroudy sněhové břechky a nad městem visí tlustá pokrývka mraků, z níž se sype další sníh.

Projedu kolem té příšerné výstavy a Harper mě následuje, ale Dex dál zírá na hlavy a v rukou pevně svírá otěže. Jeho mlčení mě znervózňuje. Stále ho pronásledují vzpomínky na výsledky kmeny Saif.

„Jeď do kasáren, Dexi,“ poručím mu. „Do půlnoci chci mít na stole hlášení o všech aktivních misích.“ Všimnu si dvou žen, které postávají před nedalekým stanovištěm stráží. Jsou to kurtizány. „A potom se běž někam rozptýlit, abys pořád nemyslel na ten nájezd.“

„Já do bordelů nechodím,“ namítne Dex tiše a sleduje můj pohled k oněm ženám. „A i kdybych tam chodil, pro mě to není tak snadné, Krkavče. A ty to dobře víš.“

Probodnu Avitase Harpera pohledem. Když je z doslechu, obrátím se k Dexovi. „Madam Híra na náměstí Mandiás. Dům zapomnění. Híra je diskrétní. Se svými ženami — a muži — zachází dobře.“ Když Dex váhá, ztratím trpělivost. „Připouštíš, aby tě užírala vina, a v té vesnici nás to ohrozilo.“ Ten nájezd nám měl získat něco, co bychom mohli použít proti Keris. Selhali jsme. Markus nebude rád. A jeho nelibost ponese má sestra.

„Když jsem skleslá,“ pokračuju, „chodím k Híře. Pomáhá to. Běž tam, nebo nechoď. Mně je to jedno. Ale nějak se zbav té své žalostné nálady, protože takhle jsi k ničemu. A já na to nemám trpělivost.“

Dex odejde a Harper pobídne koně a vrátí se ke mně. „Vy chodíte k Híře?“ V jeho hlase zaznívá ještě něco jiného než zvědavost.

„Už zase odezíráte ze rtů?“

„Jenom z těch vašich, Krkavče.“ Harperovy zelené oči sklouznou k mým rtům tak rychle, že to skoro nepostřehnu. „Odpusťte, že se ptám. Předpokládal jsem, že máte dobrovolníky, kteří rádi vyhoví vašim... potřebám. Zástupce minulého Krkavce mu občas sháněl kurtizány. Pokud byste chtěla, rád...“

Z té představy se mi nahrne horko do tváří. „Zmlkněte, Harper,“ napomenu ho. „Loudáte se.“

Tryskem se blížíme k paláci. Jeho perlový lesk působí vzhledem k utlačiteli, který v něm nyní sídlí, jako nestydatá lež. U vnějších bran panuje v tuto hodinu čilý ruch, význační dvořané a kupečtí pochlebovači soupeří, aby se dostali do trůnního sálu a získali si císařovu přízeň.

„Útok na Marinn by jim hodně pomohl...“

„... už si sehnali loďstvo...“

„... Keris Veturia je rozdrť...“

Když zaslechnu útržek nekonečných machinací otců významných rodů, musím potlačit povzdech. Mého otce jejich pletichářství velmi rozčilovalo. Jakmile si mě všimnou, zmlknou. Jejich neklid mi přinese chmurné potěšení.

Rychle se s Harperem prodíráme mezi dvořany. Muži v dlouhých pláštích lemovaných kožešinou uhýbají před sněhovou břechkou, která odletuje od kopyt mého koně. Ženy, zářící ve dvorské nádheře, mě potají pozorují. Nikdo se mi nepodívá do očí.

Pokrytci. Nikdo z nich mi nenabídl ani slovo útěchy na počest členů mé rodiny, poté co je Markus popravil. Dokonce ani v soukromí.

Má matka, otec a sestra zemřeli jako zrádci a to už nic nemění. Markus mě chtěl zahanbit, ale já hanbu necítím. Můj otec obětoval život ve snaze zachránit Impérium a jednoho dne se to všichni dozvědí. Ale teď se zdá, že má rodina nikdy neexistovala. Jako by jejich životy byly pouhá halucinace.

Jediní lidé, kteří se odvážili zmínit mé rodiče, jsou Livie, stará šílená Učenka, kterou už jsem celé týdny neviděla, a potom ta učenecká holka, jejíž hlavu bych teď správně měla mít v pytli u pasu.

Dlouho před tím, než uvidím dvojité dveře do trůnního sálu, slyším hukot hlasů. Když vstoupím, všichni vojáci salutují. Už se poučili, co se stane těm, kdo nepozdraví.

Markus sedí na trůně celý ztuhlý, jeho velké dlaně zaťaté v pěst spočívají na opěrkách, ve tváři s maskou se nezračí žádné emoce. Jeho krvavě rudý plášť dopadá na podlahu a křiklavě kontrastuje s jeho stříbrno-bronzovou zbrojí. Po boku má zbraně ostré jako břitva, ke zklamání starších otců význačných rodů, kteří vedle svého císaře vypadají změkčile.

Velitelka tu není. Ale je tu Livie, sedí vedle Marka na svém vlastním trůně a tváří se lhostejně jako Maska. Hrozně mi vadí, že tu musí sedět, ale i tak mě zaplaví úleva: alespoň je naživu. V levandulové róbě vyšívané zlatem vypadá nádherně.

Livie sedí s rovnými zády. Obličej má napudrovaný, aby zakryla modřinu na tváři. Její dvorní dámy — Markovy žlutooké sestřenice — stojí v hloučku o několik kroků dál. Jsou to Plebejky, sestra je vytrhla z jejich vesnického domova ve snaze projevit dobrou vůli vůči Markovi a jeho rodině. Mám dojem, že i jim připadá život u dvora nesnesitelný stejně jako mně.

Markus zaměří pozornost na mě, navzdory tomu, že před ním stojí zjevně nervózní námořnický vyslanec. Když se přiblížím, císaři škusne v ramenu.

„Nemusíš mě varovat, u všech ďasů,“ zamumlá. Vyslanec se zamračí a já si uvědomím, že Markus nereaguje na Námořníka. Mluví sám se sebou. Když Markus vidí vyslancovo zmatení, pokyne mu, ať přistoupí blíž.

„Pověz svému ustrašenému králi, že se nemusí krčit hrůzou,“ řekne Markus. „Impérium válka s Marinnem nezajímá. Pokud potřebuje důkaz naší dobré vůle, vyříd' mu, ať mi sepíše seznam svých nepřátel. Pošlu mu jejich hlavy jako dárek.“ Vyslanec zbledne a ustoupí. Markus mi pokyne, ať přistoupím blíž.

Vůbec si Livie nevšímám. Ať si dvůr myslí, že si nejsme blízké. Sestra má dost starostí i bez toho, aby se polovina těchhle supů snažila využít našeho vztahu.

„Císaři.“ Pokleknu a skloním hlavu. Třebaže už to dělám celé měsíce, pořád to pro mě není snadné. Harper vedle mě udělá totéž.

„Nechte nás o samotě,“ zavrčí Markus. Význační nemizí dost rychle a Markus mrští po nejbližším z nich dýku.

Stráže odvádějí Význačné, ale jde jim to pomalu. Markus se při tom pohledu usmívá, jeho hrubé pochechtávání kontrastuje se strachem prostupujícím celou síň.

Livie vstane a elegantně si urovná záhyby šatů. *Rychleji, sestřičko, říkám si v duchu. Zmiz odsud.* Ale než Livie stihne sestoupit z trůnu, Markus ji popadne za zápěstí. „Ty tu zůstaň.“ Donutí ji znovu usednout. Sestra se mi na zlomek vteřiny podívá do očí. Necítím strach, jen varování. Avitas ustoupí, jako němý svědek.

Markus vytáhne zpod zbroje svitek pergamenu a hodí ho po mně. V letu zahlédnu erb, je to K se dvěma zkříženými meči. Velitelčina pečeť.

„No tak,“ pobídne mě. „Přečti si to.“ Livie sedí vedle něj a všchno pozoruje, na jejím těle je znát únava, třebaže ve tváři se ji naučila skrývat.

Můj císařský pane,

Karkaunský čaroděj Grímarr posílil nájezdy na Navium.

Potřebujeme víc mužů. Otcové význačných rodů ve městě souhlasí a připojují své pečeti. Polovina legie by měla stačit.

Povinnost především, až do smrti.

Generál Keris Veturie

„Má tam dole celou legii,“ namítnu. „S pěti tisíci muži by měla být schopná potlačit ničemné barbarské povstání.“

„A přesto...“ Markus vytáhne zpod zbroje další pergamen a ještě jeden a všechny je přede mě rozloží: „Od otce Equitia, Tatia, Arga, Modia, Vissellia — a mohl bych pokračovat,“ dodá. „Všichni žádají o pomoc. Jejich zmocněnci tady v Antiu mě nahánějí ode dne, kdy přišel dopis od Keris. Zemřely tam tři stovky civilistů a ti barbarští psi mají flotilu, která se blíží k přístavu. Ať už je tenhle Grímarr kdokoliv, rozhodně se chce pokusit zmocnit celého zpropadeného města.“

„Ale Keris přece...“

„Ona něco chystá, ty natvrdlá čubko.“ Markův řev se rozléhá sálem. Udělá dva kroky a jeho obličej je jen několik centimetrů od mého. Cítím, jak Harper ztuhne. Livie se napůl zdvihne z trůnu. Nepatrně zavrtím hlavou. *Já to zvládnou, sestřičko.*

Markus mi zarývá prsty do lebky. „Srovnej si to už konečně v té své hloupé palici. Kdyby ses o ni postarala, jak jsem nařídil, tohle by se nestalo. *Zmlkni, sakra.*“

Markus se prudce otočí, ale Livie přitom nic neřekla. Císař upírá pohled doprostřed vzdálenosti mezi sebou a mou sestrou a já

si se znepokojením vybavím Liviino podezření, že Markus vidí ducha svého dvojčete, Zacha, jehož před mnoha měsíci zavraždil během Zkoušek.

Než si to stihnu promyslet, Markus přikročí tak blízko, že se mi rozvlní maska. Vypadá to, že mu každou chvíli vypadnou oči z důlků.

„Nepožádal jste mě o atentát, můj pane.“ Velmi pomalu se od-táhnu. „Chtěl jste zkázu a zkáza vyžaduje čas.“

„Chtěl jsem —“ ovládne zuřivost a jeho náhlý klid je děsivější než jeho hněv, „— kompetentní jednání. Mělas tři měsíce. Touhle dobou už se jí měli očnými důlky provrtávat červi. Místo toho je Keris silnější než dřív a Impérium slábne. Tak ven s tím, Krkavče: co s tím uděláš?“

„Mám informace.“ Vložím do svého hlasu i postoje všechnu přesvědčivost. Jsem si jistá. Zničím ji. „Dost na to, abych ji zničila.“

„Jaké informace?“

Nemůžu mu říct, co mi Elias prozradil o Quinovi. Není to dostatečně užitečné, a i kdyby bylo, Markus by se mě vyptával dál. Pokud se dozví, že jsem měla Laiu a Eliase na dosah ruky a nechal jsem je utéct, roztrhne Livii na dva kusy. „Stěny mají uši, můj pane,“ řeknu. „A ne všechny jsou přátelské.“

Markus si mě prohlíží. Pak se otočí, hrubě zdvihne Livii na nohy, přistrčí ji k opěradlu jejího trůnu a zkroutí ji paži za záda.

Její mlčení je mlčením ženy, která si rychle zvykla na násilí a která udělá, co musí, aby přežila. Sevřu v ruku zbraně a Livie zachytí můj pohled. Její hrůza — ne z toho, že se něco stane jí, ale že se něco stane mně — uhasí můj vztek. *Pamatuj si, že čím víc hněvu projevíš, tím víc ji bude týrat.*

Dokonce i v tu chvíli, kdy se nutím k logickému uvažování, se za to nenávidím. Nenávidím se za to, že neuseknu ruce, které jí

ubližují, že nevyříznou jazyk, který jí hnusně nadává. Nenávidím se za to, že jí ani nemůžu podat dýku, aby to udělala sama.

Markus nakloní hlavu na stranu. „Tvoje sestra tak krásně hraje na oud,“ poznamená. „Svou líbeznou hrou už pobavila, dokonce okouzčila, tolik mých hostů. Ale jsem si jistý, že přijde i na jiné způsoby, jak je zabavit.“ Nakloní se k Liviinu uchu. Sestřin pohled se odvrátí někam do dálky a sevře ústa. „Umíš taky zpívat, má drahá? Jsem si jistý, že máš krásný hlas.“ Pomalu a záměrně jí ohýbá dozadu jeden prst. Dál, dál, ještě dál... Nedá se to snést. Udělám krok vpřed, ale na paži ucítím železné sevření.

„Jen byste to zhoršila,“ zašeptá mi Avitas do ucha.

Liviin prst praskne. Sestra zalapá po dechu, ale nevydá ani hlásku.

„Tohle,“ upozorní mě Markus, „je za tvé selhání.“ Popadne Livii za další prst a ohne ho tak opatrně, že vím, že si vychutnává každou vteřinu. Livii se na čele perlí pot a ve tváři je bílá jako stěna.

Když se prst nakonec zlomí, zanaříká a skousne si ret.

„Ty moje statečné ptáčátko.“ Markus se na ni usměje a já bych mu nejradši rozsápala hrdlo. „Dobře víš, že se mi to líbí víc, když křičíš.“ Když se obrátí ke mně, úsměv je pryč. „A tohle ti bude připomínat, co se stane, když mě znovu zklameš.“

Markus odhodí Livii na její trůn. Sestra se uhodí do hlavy o drsný kámen. Otrěse se a chová si v náruči zraněnou ruku. Na okamžik vzplane její nenávist k Markovi. Vzápětí ji však potlačí a tváří se zase vyrovnaně.

„Pojedeš do Navia, Krkavče,“ řekne Markus. „Zjistíš, co ta šerosrázská mrcha chystá. A kousek po kousku ji zničíš. A uděláš to rychle. Chci tu mít její hlavu napíchnutou na kopí, než přijde Obilný měsíc, a chci, aby Impérium žadonilo o její smrt. Pět měsíců. To by mělo být dost času, nebo ne? Každé tři dny mi podáš hlášení

přes bubny. A pokud nebudu s tvým pokrokem spokojen,“ podívá se na Livii, „budu tvé sestřičce dál lámat kosti, dokud z ní nezbu-
de jenom beztvará hromádka masa.“

VIII

LAIA

Celé hodiny běžím, ukrývám se před strašlivým množstvím válečnických hlídek, udržuju se v neviditelnosti, až mi hlava tepe bolestí a nohy se mi třesou chladem a vyčerpáním. Točí se mi hlava starostí o Eliase, Darina a Afyu. A i kdyby byli v bezpečí, co teď budeme pro všechno na světě dělat, když se Impérium dozvědělo o nájezdech? Válečníci zaplaví venkov vojáky. Nemůžeme pokračovat. Je to příliš riskantní.

Na tom teď nesejde. Hlavně se vrať do tábora. A modli se, aby tam byl i Darin.

O půlnoci, den po nájezdu, konečně zahlédnu vysoký opadavý dub, pod nímž se ukrývají naše stany. Větve stromu naříkají ve větru. Koně tiše řehťají a pod dubem přechází sem a tam známá postava. Je to Darin! Málem se rozvzlykám úlevou. Síly mě opouštějí a nedokážu na něj ani zavolat. Takže se prostě jen zviditelním.

Jakmile to udělám, zatmí se mi před očima. Vidím ztemnělý pokoj a v něm shrbenou postavu. Po chvíli vize zmizí a já doklopýtám do tábora. Darin si mě všimne, rozběhne se ke mně a obejmě mě. Afya vyrazí z kruhového kožešinového stanu, který nám s bratrem slouží jako útulek. Ve tváři se jí mísí hněv a úleva.

„Ty jsi taková husa, děvče!“

„Laio, co se stalo?“

„Našli jste Mamie? Jsou vězni v bezpečí? Podařilo se Eliasovi...“

Afya zdvihne ruku. „O Mamie se stará léčitelka z kmene Nur,“ ubezpečí mě zaldara. „Moji lidé přepraví vězně na domorodá území. Chtěla jsem se k nim připojit, ale...“

Podívá se na Darina a mně to dojde. Nechtěla ho tu nechat samotného. Nevěděla, jestli se vrátím. Rychle jim povím o tom, jak mě přepadl Krkavec a jak Elias zmizel.

„Viděli jste Eliase?“ *Prosím, ať je v pořádku.* „Vyšel ven z Hvozdu?“

Afya se ohlédně přes rameno k tyčící se hradbě stromů, která označuje západní hranici Místa čekání, a otřese se. Darin jen zavrtí hlavou.

Rozhněvaně se dívám na stromy a přeju si mít takovou moc, abych si mohla propálit cestu k Ševině chalupě. *Proč jsi ho odnesla, Ševo? Proč ho tak trápíš?*

„Pojď dovnitř.“ Darin mě postrčí do stanu a přehodí mi kolem ramen vlněnou pokrývku, kterou sebral ze své rohože. „Nebo naštudneš.“

Afya nadzdvihne kůži zakrývající otvor ve střeše stanu a rozhrábne popel našeho malého ohně na vaření. Plameny jí zbarví tvář do bronzova. O chvíli později už se cpu hustou omáčkou s brambory a tykví, kterou uvařil Darin. Zelenina je rozvařená a v omáčce je tolik červeného pepře, že se málem udusím — Darin byl v kuchyni vždycky nepoužitelný.

„Naše nájezdnické dny skončily,“ poznamená Afya. „Ale pokud chcete dál bojovat s Impériem, pojďte se mnou. Připojte se ke kmeni Nur.“ Domorodka se odmlčí a uvažuje. „Navždy.“

Vyměníme si s bratrem pohled. Domorodci přijímají nové členy rodiny pouze skrze sňatek nebo adopci dětí. Pozvání připojit se ke kmeni není žádná bezvýznamná věc — navíc když zazní z úst zaldary.

Sáhnu po Afyině dlani, její velkorysost mě ohromuje, ale ona jen mávne rukou.

„Stejně jste skoro rodina,“ dodá. „A už mě znáš, děvče. Chci něco na oplátku.“ Obrátí se k mému bratrovi. „Mnoho lidí zemřelo, abys byl zachráněn, Darine ze Serry. Nastal čas, abys začal kovat serrsskou ocel. Mohu ti sehnat suroviny. Nebesa vědí, že kmeny potřebují všechnu pomoc, která se jim nabízí.“

Darin zatne pěst, jako vždycky, když ho sužují bolesti v chybějících prstech. Zbledne a sevře rty do úzké čárky. Jeho vnitřní démoni se probouzejí.

Zoufale chci, aby Darin promluvil, aby Afyinu nabídku přijal. Možná je to jediná šance, kterou dostaneme, abychom mohli pokračovat v boji s Impériem. Ale než se k němu stihnu otočit, už míří ven ze stanu a mumlá něco o tom, že potřebuje na vzduch.

„Máš nějaké zprávy od zvěďů?“ zeptám se rychle Afyi v naději, že odvedu její pozornost od bratra. „Stáhli Válečníci své jednotky?“

„Poslali do Domorodé pouště další legii z Atellova průsmyku,“ sdělí mi Afya. „V okolí Nuru zajali stovky lidí na základě falešných obvinění: úplatkářství, převoz pašovaného zboží a nebesa vědí, co ještě. Povídá se, že plánují poslat vězně do měst v Impériu a prodat je jako otroky.“

„Ale kmeny jsou přece chráněné,“ namítnu. „Dohoda uzavřená s císařem Taiem platí už pět století.“

„Císaři Markovi je dohoda úplně ukradená,“ zamračí se Afya. „A to není to nejhorší. V Sadhu zabil nějaký legionář kehanni kmene Allí.“

Nedokážu skrýt šok a zírám s otevřenou pusou. Kehanni jsou strážkyněmi domorodých příběhů a historie, v hierarchii stojí hned za zaldary. Pokud někdo jednu z nich zabije, je to vyhlášení války.

„Kmen Allí na oplátku zaútočil na nejbližší válečnickou základnu,“ pokračuje Afya. „A přesně to Impérium chtělo. Velící Masky

vyletěly jako pekelná kladiva a teď jsou všichni příslušníci kmene Allí buď mrtví, nebo ve vězení. Kmen Sijjád a kmen Fozi odpřisáhly Impériu pomstu. Jejich zaldarové nařídili útoky na válečnické vesnice — posledně se napočítalo téměř sto mrtvých Válečníků a ne všichni byli vojáci.“

Afya se na mě důrazně podívá. Pokud se kmeny obrátí proti nevinným Válečníkům — dětem, civilistům, starým lidem —, provede Impérium tvrdý protiúder.

„Provokují nás.“ Afya vyhlédne ven na nebe, aby odhadla, kolik je hodin. „Oslabují nás. My tu ocel potřebujeme, Laio. Uvažuj o mé nabídce.“ Natáhne si plášť a chystá se k odchodu, ale u vstupního otvoru do stanu se zastaví. „Ale uvažuj rychle. Ve vzduchu je něco podivného. Cítím to v kostech. Neobávám se jen Válečníků.“

Afyino varování mě pronásleduje celou noc. Těsně před úsvitem vzdám pokusy usnout a vyklouznu ven, kde sedí na hlídce můj bratr.

Duchové v Místě čekání jsou neklidní — nepochybně je rozčiluje naše přítomnost. Jejich zmučené výkřiky se spojují s vyjícím severním větrem a tvoří ledový chór, z něž se mi ježí vlasy. Zabalím se do pokrývky a sednu si vedle bratra.

Sedíme mlčky, pozorujeme, jak se vrcholky stromů v Místě čekání ve světle blednoucího nebe na východě rozjasňují z černé na modrou. Po chvíli Darin promluví:

„Zajímá tě, proč nechci vyrábět zbraně.“

„Nemusíš mi to říkat, jestli nechceš.“

Bratr zatíná a rozvívá pěsti, je to zvyk, který má už odmalička. Chybí mu prostředník a prsteník na dominantní levé ruce.

„Suroviny se dají sehnat snadno,“ poznamená. Vytí duchů sílí a Darin zvýší hlas.

„To výroba je složitá. Směs kovů, teplota plamene, z čeho se ocel skládá, kdy zchladit ostří a jak ho leštit. Většinu si toho pamatuju,

ale...“ Přimhouří oči, jako by se snažil zahlédnout něco velmi vzdáleného. „Ale tolik jsem toho zapomněl. V Kaufu, v celách smrti, se mi ztratily celé týdny. Už si nepamatuju tátův obličej. Ani babiččin.“ Přes lomoz duchů ho téměř neslyším. „A co když tvoje kamarádka Izzi zemřela zbytečně? Co když Afyini příbuzní zemřeli zbytečně? Co když se Elias zavázal jako Strážce duší na celou věčnost, a pro nic za nic? Co když vyrobím ocel, která se zlomí?“

Mohla bych mu říct, že to se nikdy nestane. Ale Darin vždycky pozná, když lžu. Vezmu bratra za levou ruku. Je mozolnatá. Silná.

„Existuje jen jeden způsob, jak to zjistit, Darine,“ oslovím ho. „Ale nepustíme se do toho dřív, než...“

Přeruší mě obzvlášť pronikavý výkřik z Hvozdu. Vrcholky stromů se čeří a země úpí. Mezi nejbližšími kmeny stromů se shromažďují bílé cáry a jejich křik se stupňuje.

„Co to do nich vjelo?“ Darin se v reakci na ty zvuky bolestně ušklibne. Většinou je pro nás poměrně snadné si duchů nevšímát. Ale teď si dokonce i já toužím zacpat uši.

A v tu chvíli si uvědomím, že duchové nekřičí jen tak. Pod jejich bolestí se ukrývají slova. A zejména jedno slovo.

Laio. Laio. Laio.

Slyší to i bratr. Sáhne po šamšíru, ale mluví klidně, jako dřív, než ho odvezli do Kaufu. „Vzpomeň si, co říkal Elias. Nesmíš jim věřit. Vyjít, aby nás zdeptali.“

„Poslouchej je,“ zašeptám. „Poslouchej, Darine.“

Je to tvoje vina, Laio. Duchové se tlačí k neviditelné hranici Místa čekání. Jejich obrysy se slévají dohromady a tvoří hustou dusivou mlhu. *Už je blízko.*

„Kdo?“ vykročím ke stromům a nevšímám si bratrových protestů. Ještě nikdy jsem do Hvozdu nevzkročila bez Eliase po boku. Nevím, jestli to zvládnou. „Mluvíte o Eliasovi? Je v pořádku?“

Blíží se smrt. Kvůli tobě.

Dýka mi najednou vyklouzne ze zpocené dlaně. „Vysvětlete mi, co tím myslíte!“ zvolám.

Nohy mě nesou tak blízko hranici stromů, že zahlédnu stezku, po které přichází Elias, když se s námi chce setkat. Nikdy jsem nebyla v chalupě, kterou se Ševou obývají, ale řekl mi, že se nachází na konci této stezky, necelých pět kilometrů od hranice Hvozdu. Náš tábor jsme tu rozbili právě kvůli této pěšině — aby se k nám Elias mohl dostat co nejrychleji.

„Tady něco nehraje,“ řeknu Darinovi. „Něco se stalo...“

„Jsou to jenom duchové, Laio, oni se tak chovají,“ snaží se mě uklidnit Darin. „Chtějí tě nalákat dovnitř a pak tě dohnat k šílenství.“

„Ale nás dva přece duchové nikdy k šílenství nedoháněli, nebo ano?“ Na to už bratr neodpoví. Ani jeden z nás neví, proč nás Místo čekání nevyvádí z míry tak jako ostatní, Domorodce nebo Válečníky, kteří se mu obloukem vyhýbají.

„Viděls už někdy tolik duchů tak blízko hranice, Darine?“ Zdá se, jako by počet duchů narůstal každou vteřinou. „To nemůže být jen proto, aby mě potrápili. Eliasovi se něco stalo. Něco není v pořádku.“ Cítím tah, který nedokážu vysvětlit, nutkání vydat se do Stinného hvozdu.

Pospíchám si do stanu sbalit věci. „Nemusíš chodit se mnou.“

Darin už si bere tlumok. „Kam jdeš ty, tam jdu i já,“ ujistí mě. „Ale les je rozlehlý. Elias může být kdekoliv.“

„Není daleko.“ Ten podivný instinkt mě táhne, jako bych měla v břiše zaseknutý hák. „Vím to jistě.“

Když dojdeme ke stromům, očekávám odpor. Ale jediné, na co narazím, jsou duchové přitisknutí k sobě tak těsně, že mi téměř zakrývají výhled.

Je tu. Přišel. Kvůli tobě. Kvůli tomu, čeho ses dopustila.

Přinutím se jejich slova nevnímat a vydám se po sotva znatelné pěšině. Po chvíli množství duchů prořídne. Když se ohlédnu, projede jejich řadami znatelný záchvěv strachu.

Vyměníme si s Darinem pohled. *Čeho by se pro všechno na světě mohli bát duchové?*

S každým krokem se nám hůř dýchá. Není to má první návštěva v Místě čekání. Když jsme před několika měsíci začali s Darinem podnikat nájezdy na karavany, Elias s námi přešel po větru z Marinnu. Hvozď nebyl nikdy přívětivý — ale ani nebyl dusný a skličující.

Dotírá na mě strach. Přidám do kroku. Tady už jsou stromy nižší a mezi otevřenými prostranstvími se objeví mýtiny a šikmá šedá střecha chalupy.

Darin mě popadne za paži, přiloží si prst na ústa a stáhne mě k zemi. S nesmírnou opatrností se plížíme vpřed. Před námi se ozývá prosebný ženský hlas. Jiný hlas, důvěrně známý baryton, kleje. Zalije mě úleva. *To je Elias.*

Ale úleva nemá dlouhé trvání. Ženský hlas umlkne. Stromy se prudce otřásají a já zahlédnu rozmazaný záblesk tmavých vlasů a snědé pleti. Je to Ševa. Zaryje mi prsty do ramene a vytáhne mě na nohy.

„Odpovědi najdeš v Adíse.“ Bolí to a snažím se vykroutit, ale ona mě svírá silou džina. „U Včelaře. Ale měj se na pozoru, neboť je stejně jako ty zahalen do lží a stínů. Vyhledej ho na vlastní nebezpečí, dítě, neboť mnoho ztratíš, i když nás všechny zachráníš...“

Pak se její tělo s trhnutím vzdálí, jako by ho neviditelná ruka táhla zpátky na mýtinu. Srdce mi buší na poplach. *Ne, dobré nebe, ne...*

„Laio ze Serry.“ Ten hadí sykot bych poznala kdekoliv. Je to probouzející se moře a země, která se s chvěním odvrací od sebe samé. „Vždycky se objevíš tam, kde nejsi vítána.“

Darin vykřikne, aby mě varoval, ale já vyrazím na mýtinu. Zúřivost zvítězila nad opatrností. Elias, oděný v brnění, je připoután ke stromu a napíná všechny svaly, aby zpřetrhal neviditelná pouta. Zmítá se jako zvíře v pasti, se sevřenými pěstmi, a celé jeho tělo se upírá ke středu mýtiny.

Ševa poklekne, její černé vlasy dopadnou na zem. Pleť jí zvoskovatěla, v obličeji nemá žádné vrásky, ale vyzařuje z ní prastará zkáza.

Nad ní stojí Temnonoš zahalený černou kápí. Srp v jeho stínových rukou se leskne, jako by byl vyroben z diamantů namočených v jedu. Lehce ho drží v prstech, ale jeho tělo se napíná — hodlá ho použít.

Z hrdla se mi vydere zavrčení. Musím něco udělat. Musím ho zastavit. Ale zjistím, že se nemůžu pohnout. Kouzlo, které drží Eliase, už popadlo i Darina a mě.

„Temnonoši,“ zašeptá Ševa. „Odpusť mi mé provinění. Byla jsem mladá...“

Její hlas přejde do přidušeného sípotu. Temnonoš mlčky přejede Ševě prsty po čele jako otec udělující požehnání.

A pak jí probodne srdce.

Ševino tělo se jednou otřese, paže se jí roztočí jako lopaty větrného mlýna, celá sebou trhne, jako by po té ráně toužila, a otevře ústa. Očekávám jekot, výkřik. Ale místo toho se z ní řinou slova.

Zbývá poslední díl, střež se Smrti před branami!

Vrabci se utopí, sami, bez pomoci.

Minulost vzplane a lehne popelem.

Mrtví povstanou, nikoho neušetří.

Dítě zrozené v krvi bude žít.

Perla se rozlomí a vstoupí chlad.

Mrchožrout ztratí duši.

*Duch padne v bitvě.
Obilný měsíc přinese Králi odpověď.
Obilný měsíc vrátí zapomenutým pána.*

Ševě podklesne brada. Řasy se jí chvějí jako motýlí křídla a ze srpu, který má zabodnutý v hrudi, odkapává krev, která je stejně rudá jako moje. Ochabne jí obličej.

Pak její tělo vzplane. Je to záblesk oslepujícího ohně, který se v několika vteřinách rozplyne na popel.

„Ne!“ vykřikne Elias a po tvářích mu stéká pot.

Nesmíš Temnonoše rozzlobit, Eliasi, chtěla bych na něj zakřičet.
Nesmíš se nechat zabít.

Kolem Temnonoše víří oblak popela — nic jiného ze Ševy nezbylo. Temnonoš poprvé vzhledne k Eliasovi, nakloní hlavu na stranu a vykročí vpřed. V ruce drží zkrvavený srp.

Matně si vybavuju, jak mi Elias vyprávěl, co se dozvěděl od Strážkyně duší: Hvězda ochraňuje ty, kteří se jí dotkli. Temnonoš nemůže Eliase zabít. Ale může mu ublížit a já už za nic na světě nedovolím, aby se někomu, na kom mi záleží, ubližovalo.

Vrhnou se vpřed — a něco mě odrazí. Temnonoš si mě nevšímá, pohodlně usazen ve své moci. *Eliasovi neublížíš. V žádném případě.* Vzedme se ve mně jakási divoká temnota a ovládne mé tělo. Už jsem to jednou cítila, před mnoha měsíci, když jsem bojovala s Temnonošem před kaufským vězením. Ze rtů se mi vydere zvířecí ryk. Když se teď vrhnou vpřed, podaří se mi projít. Darin je mi v patách. Temnonoš mávne zápěstím. Bratr zůstane stát jako přimražený. Ale na mě džinovo kouzlo nepůsobí. S vytasenou dýkou se vrhnou mezi Temnonoše a Eliase.

„Neopovažuj se ho dotknout.“

Temnonošovy sluncím podobné oči vzplanou, podívá se na před na mě, pak na Eliase a zkoumá vztah mezi námi. Pomyslím

na to, jak mě zradil. *Zrůdo!* Jak blízko je k osvobození džinů? Na tuto otázku mi před chvílí odpovědělo Ševino proroctví: zbývá jen poslední díl Hvězdy. Ví Temnonoš, kde se nachází? Co získal Ševinou smrtí?

Ale když mě pozoruje, vzpomenu si na lásku, která v něm vířila, a také na nenávist. Vzpomenu si na nelítostnou válku zuřící mezi těmito dvěma city a na zkázu, kterou za sebou nechávají.

Temnonošovi se zachvějí ramena, jako by ho něco vyvedlo z míry. Dokáže mi číst myšlenky? Podívá se mi přes rameno a zaměří pozornost na Eliase.

„Eliasi Veturie.“ Džin se přese mě nakloní. Ucouvnu a tisknu se Eliasovi k hrudi. Jsem mezi nimi uvězněná: mému příteli bije srdce a zoufá si nad Ševinou smrtí, z Temnonoše sálá nezemský hněv poháněný tisíciletím krutosti a utrpení.

Než promluví, džin se na mě ani neobtěžuje podívat. „Chutnala sladce, chlapče,“ pronese. „Jako rosa a jasný rozbřesk.“

Elias stojí za mnou úplně klidně a pak se nadechne. Podívá se do Temnonošových ohnivých očí a z toho, co v nich spatří, zbledne šokem. Pak zavýje, je to zvuk, který jako by vycházel z nitra země. Pod kůží se mu svíjejí stíny jako temné úponky popínavých rostlin. Napínají se mu všechny svaly v ramenou, v hrudi a v pažích, dokud neprotrhne neviditelná pouta. Zdvihne ruce, z kůže mu vyrazí šoková vlna, která mě srazí na záda.

Temnonoš se nakloní a pak se zas narovná. „Podívejme se,“ pronese. „To štěně umí kousat. Tím lépe.“ Přes kápi mu nevidím do tváře, ale v jeho hlase slyším smích. Zdvihne se a mýtinu zaplaví vítr. „Zničit slabého nepřítele, to není žádné potěšení.“

Temnonoš obrátí pozornost na východ, k něčemu daleko mimo náš dohled. Po větru se nese šepot, jako by s někým komunikoval. Pak ho vítr popadne a on zmizí stejně jako tenkrát v lese před Kaufem. Ale tentokrát jeho odchod neprovází ticho.

Duchové, kteří předtím uprchli na hranice Místa čekání, se vrhají na mýtinu a zaplavují mě.

Je to tvoje vina, Laio!

Ševa je mrtvá...

Elias je odsouzen...

Džinové jsou na pokraji vítězství...

A je to moje vina.

Je jich tolik. Pravdivost jejich slov na mě dopadne jako síť řetězů. Snažím se jí čelit, ale nejde to, protože duchové nelžou.

Zbývá poslední díl. Temnonoš už musí najít jen jeden díl Hvězdy, aby mohl osvobodit své příbuzné. Už je blízko. Tak blízko, že už to nemohu popírat. Tak blízko, že musím jednat.

Kolem mě víří tornádo duchů. Jsou tak rozzlobení, že se bojím, aby ze mě neservali kůži. Ale Elias je rozrazí a pomůže mi na nohy.

Vedle mě stojí Darin, sebere ze země můj tlumok a probodává pohledem duchy, kteří mizejí zpátky mezi stromy. Příliš je to neumírnělo.

Ještě dřív, než ta slova vyřknu, můj bratr přikývne. Slyšel, co Ševa řekla. Ví, co musíme udělat.

„Vydáme se do Adísy.“ Vyslovím přesto nahlas. „Zastavíme ho. Skončíme s tím.“

IX

ELIAS

Když na mě dopadne plná tíha břemene Místa čekání, je to, jako by mi přistál na zádech balvan. Hvozd je součástí mě samého a já cítím jeho hranice, duchy i stromy. Jako by se mi do mysli vryla živoucí mapa toho místa.

Jádro břemene tvoří Ševina nepřítomnost. Dívám se na spadlý košík s bylinkami, které už nikdy nepřidá do omáčky, protože ona už si v chalupě nikdy nic neuvaří a nikdy do ní nevzkročí.

„Eliasi — duchové...“ Laia přistoupí blíž ke mně. Duchové, kteří jsou většinou žalostní, se změnili v útočné stíny. Potřebuju Maúthovu kouzelnou moc, abych je umlčel. Potřebuju se s ním spojit tak, jak si to přála Ševa.

Ale když se pokusím Maútha uchopit vůlí, cítím jen náznak kouzla a ten se brzy vytratí.

„Eliasi?“ Navzdory jekotu duchů mě Laia vezme za ruku, starostí má sevřené rty. „Hrozně mě mrzí, co se stalo Ševě. Je opravdu...“

Přikývnu. Je mrtvá.

„Seběhlo se to tak rychle.“ Z nějakého důvodu mě utěšuje skutečnost, že i někdo jiný je stejně omráčený jako já. „Jsi... budeš...“ zavrtí hlavou. „Samozřejmě že nejsi v pořádku — dobré nebe, jak bys mohl být?“

Darin zavrčí a my se přestaneme soustředit jeden na druhého. Kolem Laiina bratra krouží duchové, vrhají se stále blíž a šeptají

mu nebesa vědí co. *U všech horoucích pekel.* Musím odsud Laiu a Darina odvést.

„Pokud se chcete vydat do Adísy,“ navrhnou jim, „nejrychlejší to bude skrz Hvozď. Kdybyste ho obcházeli, ztratíte tím celé měsíce.“

„Dobře.“ Laia se odmlčí a zamračí se. „Ale, Eliasi...“

Mám dojem, že pokud budeme dál mluvit o Ševě, něco se ve mně zlomí. Byla tu a teď je pryč. Nedá se to změnit. Nezvratnost smrti mi vždycky bude připadat jako zrada. Ale zuřit nad tím teď, když jsou moji přátelé v nebezpečí, by bylo hloupé. Musím jednat. Musím se postarat, aby Ševa nezemřela zbytečně.

Laia stále mluví. Já vezmu Darina za ruku a vykročím po větru. Laia zmlkne a kolem nás ubíhá Hvozď. Stiskne mi ruku a já vím, že mému mlčení rozumí.

Neumím sice putovat takovou rychlostí jako Ševa, ale za pouhou čtvrt hodinu dorazíme k jednomu z mostů přes Stínavu a o pár vteřin později jsme na druhém břehu. Zamířím na severovýchod. Pohybujeme se mezi stromy a Laia se na mě dívá přes pramen vlasů, který jí spadl do obličeje. Chci s ní mluvit. *Ke všem ďasům s Temnonošem, zaklel bych nejraději. Je mi jedno, co říkal. Záleží mi jen na tom, že se ti nic nestalo.*

„Už brzy tam budeme,“ spustím, ale pak promluví jiný hlas, nenávistný chór, který okamžitě poznám.

Selžeš, uchvatiteli.

Džinové. Ale jejich háj je od nás vzdálený mnoho kilometrů. Jak je možné, že jejich hlasy dolehnou tak daleko?

Špíno. Tvůj svět padne. Náš král vám už zmařil plány. Tohle je jen začátek.

„Odprejskněte,“ zavrčím na ně. Pomyslím na šepot, který jsem zaslechl těsně předtím, než Temnonoš zmizel. Nepochybně dával těm ohnivým zrůdám pokyny. Džinové se smějí.